

BLOEMRUIKER

Door J. J. L. TEN KATE, bij de teekening van W. HEKKING.

De starren zijn bloemen
Der Hemelsche gaard:
De bloemen zijn starren,
De starren der Aard.
Zij stralen ons tegen,
Zij lichten ons voor,
En fluistren ons zoete
Mysteries in 't oor.
Zij deelen ons leven,
Zij beelden het af,
Gemengeld, gestrengeld
Van 't wiegjen naar 't graf! —
O schaamrood Verlangen,
Hoe gluuert ge uit den knop!

Hoe rein heft ge, o Trouwe,
't Viool-oogjen op!
O wenschen en droomen
Van Vriendschap en Min,
Hoe luiden uw klokjes
Het voorjaarsfeest in!
Genot-roos, hoe buigt ge,
Van daauwdruppels zwaar!
Juweelen en tranen
Gelijken elkaâr.
Gij, Blaadtjens der Vreugde,
Welriekend fluweel;
En Doornen der Smarte,

Hoe groeit ge op één steel!
Gevoelens des harten,
Zoo wisslend, zoo teêr,
Hoe spieglen de tinten
Der bloemen u weêr!
Zij bloeien en gloeien,
En — welken als gij?
Nee, immer herknoppend,
Onsterflijk, zijn zij!...
O Lente der Zielen,
Zoo schoon en zoo vlug,
Kom steeds met de lente
Der Bloemen terug!

HET BLINKENDE HOANJEN.

Over-Betwetsche Novelle door J. J. CREMER.

Teekeningen van J. F. W. KACHIEL; Gravures van JOS. HEMELEER, W. H. STAM, F. WEISSENBRUCH, A. KUNTZ, KUHN & ADE.

't Is 'n korte 'n heel korte nacht. Geen wonder, went giester was 't de langste dag van 't joar, 'n werme dag, zoo'n ouwerwetsche.

Toen 't oavend wier — gezêgenden oavend! — toen hebben ze buuten gezeuten, overal veur de deur ien de moaneschien. Knilles, die van z'n lêven zooveul as trompetter bij de kerresiers is gewêst, het tot heel loat, wel tien half elf, allerlei deunjies op de trompet gebloazen, dat 'et over 't heele derp, en nog veul wiejer heerklonk; oarig, o zoo oarig! en — allemoal zin ze te laks gewêst um noar bed toe te goan, moar eindelik, toen Knilles ook uutschoai met bloazen, toen zin ze toch opgemaarsierd.

'n Bietje loater het de klok uut den spichtigen karktoren arg dummelig twaalf gebromd, en de weerhoan, die, met zien kôpke noar 't zuud in 't moanlicht sting te gliensteren, het de Bêtuw zien sloapen onder de glommende dauw, krek of 't 'n dêken was. De hofstêen en de buschkes van lindes en van peppels die d'r boven uitkwamen, woaren graauwig zwart, en voaler en voaler wier alles hoe meer 't noar de locht goeng.

Êén klonk 't uut den toren. De kikkers die nog al arg oan 't wakken en kwakken woaren gewêst, scheejen d'r uut, — 't was ook al lang genogt — en moar 'n eenige zei nog zoo af en toe: dat ie wel wakker was.

Twee, riep de karkklok. 't Hoanje d'r boven gliensterde nie meer, went, die 't hum gedoan had was ondergegoan, moar as ie 't gekost had dan zou ie, krek as de andere manskiepen, den hoan van 't Hooge Veerhuis wel bescheid gedoan en lochtig hebben meegekrêjd, went, nog 'n half uurke moar en 't zou weer dagen ien 't oost, en hij weer gliensteren in de hugt, jong dat 't zoo'n oard had. Gliensteren, mins, gliensteren dat dee ie zoo gern; mit ielk weindje dat hum drêjde dan dee iet, en dan mogten de domme rakkers umlêg, wel meinen dat ie van klinkkloar goud was; 't roestige piepen heurden ze niet; niks as vergoldsel, iesder¹⁾ van binnen.

Drie, sleet de klok, 't is alles nog deinzig en voal en stil, moar zie — — — 'EN LICHTGLANS IEN 'T OOST! En, binnen 'n half uurke dan zeit 't zun-

neke Gemergen, en zal ie de dauwdrôpkes noar umhoog trekken en alles weer kleuren met zien gloed, en 't hoanje op den karktoren loaten gliensteren alschoon 't vergold is.

't Is 'n klein wit huuske da'j met verdrag oan den griendweg ziet stoan. A'j goed kiekt dan zie 't lège vensterluuk noar buuten stooten, en, a'j bekend bint in 't derp en 't witte mutske achter 't venster gezien het, dan ku'j begriepen dat Geertje 't gedoan het, Geertje van Harmen Kast, die eigenlijk Langhuijsen heit. — Ga binnen, 't is wel proper en net in de kleine kamer die Harmen met zijn eenige dochter bewoont. Harmen — vijfenvijftig jaren misschien — is nog 'n kloek mansmins al dat ie wat krom en wat stram van rug is. Die bruin geverwde kast, daar ginds op den grond, zal de schuld hebben. Drie en 'n half voet is ie hoog; van boven breejer as van onder; buuten op hangen kluwen soajet en unskes tabak in touwen netjes; zê mellappen, stooterspiepkjes, zwartwollen kousen en meer zu'k gesnor. Achter oan hei'j 'n deur; a'j 'm open doet dan zie'j 'n winkel ien 't klein; schappen en loajen; snuf, kofie, thee en klutjes in pekskes; goarens en band; knoopen, spelden en noalden, hoaken en oogen; lodderijn, pepermunt, en snufdeuskes; scheermes en spiegels; lange fleschkes met hordekelonje, zwam, tunteldoozen, breinoalden — veul niet genogt. Boven op de kast: vier stukskes sits, één diemet en twee gêl katoen. Oan de veurkant van 'onder hei'j 'n lendenzekske en hooger op de erms-riem waar de kast oan gedroagen wordt. Nou zu'j 't verstoan dat Harmens rug wel wat krom en wat stram is.

Over 't negotie kan Harmen wel proaten, en zien waar oan de man brengen kan ie ook wel, moar, a'j over wat anders begint dan is 't duk 'n roare. Ien de kark kumt ie nooit, en bidden, zoo as 'n ander mins met den hoed of de pet veur de oog, dat duut ie ook nooit; moar anders: goeije waar', niks overvraagen en, hoe ze ook kieken, geen smet op zien wandel.

Alêvel, onder ien de kast hei'j nog 'n schuuffloai waar nooit van z'n lêven 'n mins in gezien het; 't zeggen is dat doar den duyel ienzit, went a'j d'r noar vraagt dan proat ie al heel wonderboarlik.

¹⁾ IJzer.

't Is doarom misschien dat veul ook „de fillesoof” zeggen, en fillesoof dat beteikent 'n mins, die 'n gewoon mins duk niet begriepen kan.

't Mag 'n lillikke gewoonte wêzen, moar ien de Bêtuw zin ze d'rarg op gefigeliêrd um 'n mins met bijnaom, te nuumen. Harmen het er oan twee niet genogt. De schoolblagen die niks bang zin dat Harmen met zien zwoare vracht heur noalooopen zal, ze roepen ook dukkels: „Harmen Stomp!” En weet ie hoe zoo? Kiek moar. Nou Harmen zien kummeke koffiê vat, nou duut ie't met de lienkerhand. Woarum? Omdat de regter op 't karkhof leit. Da's 'n heele geschiedenis. In 't dorpkê D. waar ie sinds twintig jaoren woont, weet'r niemand 't regle van, zelfs Geertje niet, zien eenige lieve Geertje. Harmen wil d'r nooit over sprêken. Wij't weten? Kom êfkes mee buuten.

Gijs Giesels was 'n lillikke jong; 'n jong met streken en kromme been'. Geertje van Wamel was 'n dingske zoo olik a'j d'r nooit een gezien had. 'k Wil niet zeggen zoo oakelik mooi, moar zoo liefkes, zoo muuizoom, zoo oanlokkend; *niet* dat ze lokte dât dee ze niet. Zie, doar ha'j 't spul oan den gang: 't Was Gijs die d'r wou en 't was Harmen die d'r wou. Moar Geertje, die op Harmen den flinken boerenknecht gefiksierd was, zou met Gijs Giesels wachten tot dat ie alles regt had wat nou krom was en tot zoo lang met Harmen moar schêp goan. Vluuken en roazen dat hielp geen spierke. Van burgemeister kregen Harmen en Geertje de zêgen met 'n hoamerslag; van domme nei de zêgen uut de prêkstoel en wiejer — wiejer mos ie van Boven kommen. Dât kiem ie niet. Twee oavend veur St. Jan — toen 't ook zoo as nou in 't kortst van de nacht' was — toen is't gebeurd; *hoe*, dat weet geen moerzalige mins, moar — as oe twee doag' loater de regterhand mot worden afgezet, dan ku'j begriepen dat 't roak is gewêst.

Geertje, 't muuizome Geertje is deur 't ongeval verbiesterd te vroeg in de kroam gekomen, en 't erme wiefke, 's andrendoags gesturven, het 'n kleine Geertje veur hoar in de plek geloaten. En Harmen — met vermoed ien 't hart en op stond van die woonplaats verrokken, wat kos ie meer as negotie goan loopen! — — Kom nou maar weer binnen.

Harmen Langhuijzen heeft maar weinig van het ontbijt genuttigd dat zijn dochter hem had voorgezet. Umstreeks van St. Jan dan at ie altied zoo sober; dan goeng 't zoo stroef deur de kèl en had ie 'n stuk op de moag. Nu hij opstaat om zijn pijpje te stoppen, nu roept hij: „Geertje!”

't Meisje was aan 't schudden van vaders stroozak in de bedstee; nu keert zij zich om en vragend: „Wat blijft oe?”

Efkes geduld; 't is 'n sprêkend kôpke. A'j moeder Geertje gekend had, dan zou'j zeggen: twee reuskes van d' eigeste stam, alschoon dat d'een nog'n knôpke was, toen d' ander al uutviel. Oakelik mooi is Geertjen óók niet, moar 'n snuutje zoo olik en vievig, en heelegoar zoo'n mollig pestuurke.

Of er nog geen jongens. . . . ? Schei moar uut; oan voder het ze genogt en voorders: alle hout is geen zoaghout. Dât zal wel waar wêzen.

„Giester oavend Geertje, het de boas van 't Hooge Veerhuus gevraagd of ie 't wachten kos um van doag meê kars ien den bongerd te plukken,” zegt Harmen.

„Hei'j 't al verzeid voder?” loopt Geertje vooruit. „Dat he'k!” bevestigt de vader, en, terwijl hij met zijn regter stomp de koperen tabaksdoos tegen

't lijf drukt en met de linkerhand zijn endje pijp stopt, voegt hij er bij: „Te middag za'k ook op 't veerhuis kommen, 't, is gresverkoop; ligt velt er negotie te doen.”

„Dan zal 't zoo wêzen,” zegt het meisje, moar, dat ze liever t'huus was gebleven, dât ku'j oan d'r foacie wel zien.

Veur sommigte minsen ku'j zoo'n houterig gevuul hebben — afketserig, da'j ze liever op de karkspits as mee oan toafel ziet zitten. Zoo'n gevuul had Geertje as ze Toon Bolmans van 't Hooge Veer in 't vezier kreeg. En Bolmans was toch 'n knap mins, en karkmeister en vroom; dat zeijen ze allegoar. Ook nog: Bolmans was in 't ongeluk, went, zes wêk gelêje had ie zien vrouw verloren, en dat ie arg mistroostig was moar ook arg berustend in den Heere, dat heurde ielkeen, die op 't veerhuus kwien. Bolmans most natuurluk, as barbarier, tapperij houwen, moar — niet een, die em ooit 'n slukske zou zien pruuven. „Ik kan d'r niet tegen,” zaidie altied as ze zeijen: „Allo Bolmans breng is toe,” en, den Heere verzuuken dat mogt niet. 't Was ook wel te marken dat Bolmans eiges niet pruuftde, went met de kloare wier ie olik beet genomen: zu'k foezel!

Bolmans was Griffiermied en vroom en karks, moar — Roomsche en Onroomsche was 'em genêgen, en de letsten zeijen zelfs dat z'um ien den Road mosten kiezen; geen bêter as Bolmans. A'j nou nog weet dat de boas van 't Hooge Veerhuus 'n eenig dernje het, waar ie, zoo as ielk een zien kan, over goeijig veur is; dat ie 'n knap pestuur het en 'n goeije nêring duut, dan ku'j niet begriepen hoe de dochter van Harmen zoo'n wondere smoak het, moar — Geertje kan 't verrechtig niet gebêteren en — as ze ien den tabak werkt, dan kan zij zich niet begriepen hoe 'en ander die bittere bloai ien den mond kan verdroagen en zeggen dat 't lekker is.

„Ik bin blêd da'j Bolmans wilt van dienst wêzen,” herneemt Harmen, „Bolmans is zwoar bepruufd geworden.”

„Wat *gij* wilt, voder, dât wi'k en niks anders,” zegt het meisje, en hij:

„Kom is hier Geertje?”

Geertje komt. Toen haar vader straks heeft gezegd, dat ie slecht het gesloopen, toen het ze't hum oangezien, nu bemerkt zij nog meer dat ie wonderlik bleik ziet en zachtjes: „Wat schôrt ou toch voder?”

„Eergiester bij twintig joar geworden Geertje, en giester veur twientig joar stierf oe moeder.” Bij het laatste woord ligt Harmen den pet op.

Hij sprak van *Moeder!* — „Krek zoo voder!”

„Wat zou'j gedoan hebben, a'j giester oavend de mins had gezien die ou twientig joar as 'n hel in 't gemoed lei. . . watte. . . ?”

Geertje begrijpt het niet: „Ikke, voder. . . . ?”

„Dan zou'j slecht hebben gesloopen en bleik zien,” zegt Harmen haastig. Hij wou van 't chapieter weer afwêzen.

„Nee voder, as 'k zoo'n mins kende,” spreekt Geertje, terwijl zij den man zoo oarig in de oogen ziet, dan ha'k 'em gezeid: Loat 't uut wêzen, en 'k had hum de hand gegeven en voorders ha'k goed gesloopen.”

„Zóó, zou *gij* dat gedoan hebben,” zegt Harmen langzaam, „*gij*, da's meugelik, moar a'j den duuvel in 't lief hadt. . . .” met daling van stem: „Ik, zundig mins!”

„Ge bent zoo goed vader,” vleit Geertje.

„Goed!” schudt Harmen met pijnlijken lach.

„Moar zeg dan, wát heij toch en *wie* heij gezien?” klinkt het weer zacht van terzij' in zijn ooren.

„Wat... wie..., niks Geertje, niks; 'k het arg gedreumd. Heij' ook 'n kuummeke woater?”

Een oogenblik later drinkt Harmen. Straks wier ie zoo roar; nou is 't bêter, 'n heeleboel bêter

„En moeder....?” herneemt het meisje nadat de vader gedronken heeft, „moeder was 'n engel heij wel is gezeid, vader; sprêk nóg is van moeder.”

„A'j van 'n engel wilt sprêken dan mo'j rein wêzen,” zegt Harmen; en dan voor zich zelf: 'k Bin tot alles in staat.”

Nee, nee, DAT was ie niet! Heur moar:

„Kiek is Geertje,” zegt de vader nadat hij een droevigen blik van het anders zoo vrolijke kind heeft opgevangen, en toont haar het dampende pijpje: „'n Mins is krek as 'n piep tabak — asch blijft 'r

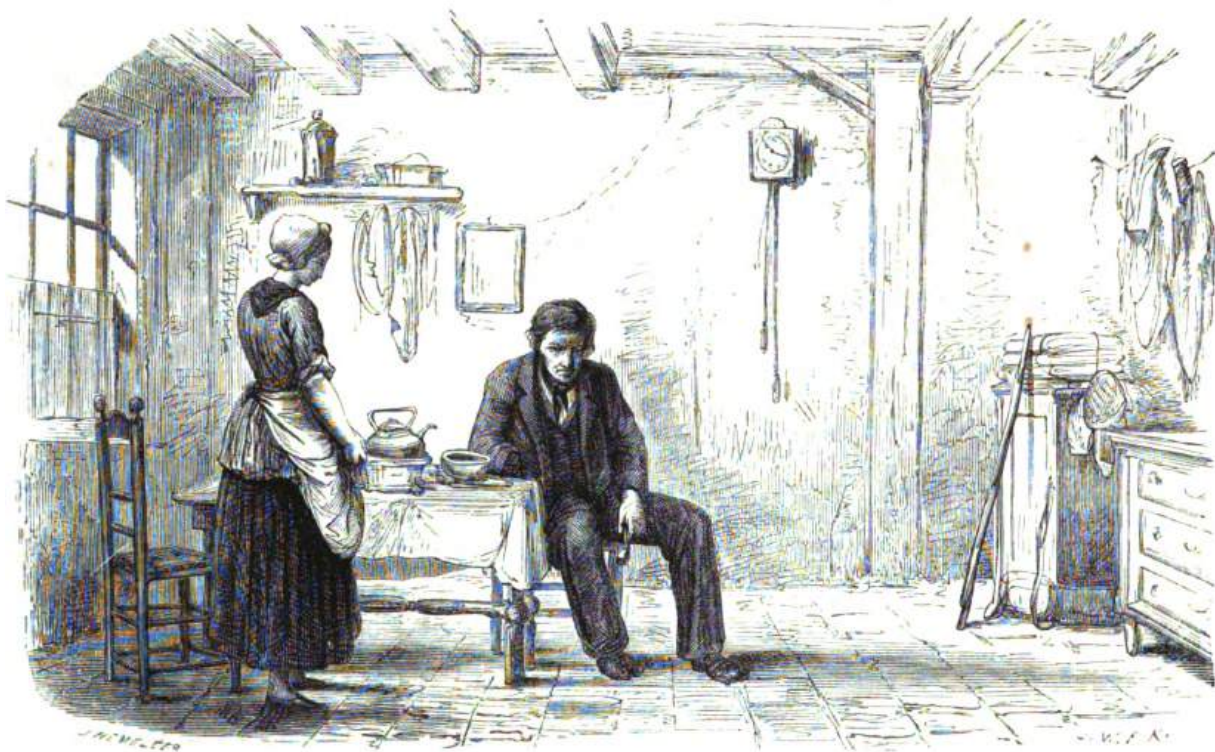
over, moar de rook is de geist, en de rookwólkskes goan noar boven — as de piep niet verstopt is.”

Geertje most prakkezieren, moar, toen vader noar de negotiekast goeng, toen zag z' em dampen; 't piepke was niet verstopt — de rookwólkskes GOENGEN noar boven!

Een kwartier later is de deur van het kleine witte huisje van buiten gesloten, en ligt de sleutel in een kleine holte tusschen het vensterkozijn en den muur verborgen.

Harmen Kast — zoo laat hij zich gaarne, misschien bij voorkeur, noemen, — Harmen heeft met zijn zware vracht ter linkerzijde den grindweg gekozen, terwijl Geertje regts, langs het kerkje, den dijk is opgegaan om straks in den boomgaard achter 't Hooge Veerhuis, aan vaders bestel te voldoen. — Wij bevinden ons eerder bij 't veerhuis dan Geertje.

't Is half vier. Zou Bolmans al op wêzen...?



„Ik, zundig mins!”

Welzeker!! De begeerte des luiards zal hem dooden: want zijne handen weigeren te warken zeit de Heer. Krek zoo! Bolmans mot al oan 't wark wêzen. En echter, aan de voorzijde van 't veerhuis, dat boven aan den dijk en op een paar honderd schreden afstand van den Rijn ligt, ziet gij wêl — in het eigenaardig morgenkleed, nat van de dauw, de houten voerbakken staan, en ziet gij wel Bolmans veulen, uit de wei ontsnapt, nu eens zijn jeugdig gebit op een der bakken beproeven, of dan door lustig achteruitslaan het rasterwerk naast de woning met vernieling bedreigen, maar — den veerbaas ziet gij er niet. Binnen in de gelagkamer is hij evenmin. Bruine Mie veegt er den vloer, en as ze tukt en gaapt tot achter de ooren, dan ziet ze eerst naar de deur en dan naar de tapkast, en, met 'n gaauwigheid vat ze 't karafke annies, sleet de lippen um den hals van 't karafke, en as 'r de troan' van in de oog' kommen, dan rêgt ze den mond en gronnikt: „Wel bekomme't ou Bolmans!”

De veerbaas zal achter de huizing in den tuin

of in den boomgaard zijn, want, noch in een der andere vertrekken waar wij ook in 't voorbijgaan zijn lieve Jenneke slapende vinden, noch op de deel is hij te zien. — Zoek maar niet langer. Hier, terzij' van de deel deur in 't onderhuis is het kelderluik. Acht trappen afgeklimmen, dan zijt gij beneden. 't Ruukt er sterk. Noar jenever en bier. 't Meist toch noar bier; niet zoo frisch as buuten, moar ook niet lillik, ten minsten a'j van bier houdt en dorst het.

't Is er donker genoeg; er valt maar een flauwe lichtstraal door het keldervenster naar binnen, want, vóór dat venster staat van buiten een plank. En Bolmans...? Zie, daar loopt hij als of ie wat wigtigs in beide handen draagt, met krommen rug, naar den donkersten hoek der lage ruimte. 't Is een vaatje dat hij er heenbrengt. — Daar achter, gansch in 't duister, wordt het voorzigtig op een verhevenheid getild. Een oogenblik later verneemt gij het losdraaijen eener kraan. Dat is een groote kraan. Zij steekt in den buitenmuur. In den muur...?

Ja, zie maar goed. Bolmans het geen handen die weigeren te warken, eiges het ie dat spul zoo oarig geknutseld. Van de rêgenton oan de buutenkant geet er 'n buuske deur de muur heer noar binnen. As ie nou woater wil hebben dan kan ie 't kriegen zooveul as ie wil en zonder dat iemand anders 't gewoar wordt. Oarig geprakkesierd; heel oarig! Zie de kwoaje drank, den jenever, mot ie zoo'n bietje onschoailikker moaken, en al zeggen ze soms dat ie oan geen best kantoor is, ze lusten 'm toch



Knuts, daar geet ie.

wel. Eiges het ie d'r wienst bij, en dat 'r bij hum moar zeldzaam een onbekwoam uut de deur geet, dát is plezierig, arg plezierig!

De kroan weer digt gedrêjd! Nou is pruuven of 't ook te slap wier. Erst 'n goeije slok uut 't moatje met kloare — dan 'n glêske van 't oangelengde uut 't vat... 't Kan nog 'n klein bietje vélen. De groote kroan nog is opgengedrêjd. Weer is gepruufd tegen mekoar. Zóó zal 't goed wêzen. 't Moatje moar lêgggedronken!...

Die weerlichtsche hoan! van 't gekrêj zou'j hoast schrikken. Zeker zat ie op de rêgenton.

Dát duut ie; en as ie gekrêjd het dan drinkt ie van 't woater uut de rêgenton, en as ie um te slokken 't kôpke noar de hugt stêkt, dan kan Bolmans hoan de weerhoan op den karktoeren zien gliensteren en drêjen, moar — 't piepen van 't roestige iesder dat heurt ie niet, dat heurt ook geen mins.

Toon Bolmans is gereed. Alles ien orde en weer op zien ploats geburgen. De kelder uut. — Digtgesloten. — Sleutel op zak. — Zoo'n klein bietje drêjig en soezig... van 't aftappen. — Weet alles toch best wat ie duut; heel best. Hoeft zich niet ens, as ie noar boven geet, oan de trapleuning vast te houwen; ien 'sgeheel niet; dat hoefde ie giester oavend ook niet; nooit

In het bovenhuis dat met de dijkkruij gelijk ligt, teruggekomen, gaat Bolmans niet de gelagkamer binnen, maar treedt hij in zijn slaapvertrekje dat er neven is. 't Volk weet dat ie 's mergens as ie zoo 't een en ander het beredderd, dat ie dan 'n kapiteltje geet lêzen en veur niemand te sprêken is.

Jenneke ligt nog te slapen, — bleik, oarig dernje!

Op het tafeltje ginds in den hoek, bespeurt gij een statenbijbel; daarneven staat een leunstoel met den rug naar het kleine venster gekeerd waarvoor een gordijntje hangt... „En uwe deur gesloten

hebbende....” Bolmans doet het knipje op de deur en — as ie straks in den stoel zit dan weet ie nog wel dat Geertje van Stomp zal kommen, en dat ie lid van den gemeinteroad wil wêzen, moar, gaauf toch vallen zien oogen digt, en geet de mond open en heur j'n lillik gebrom. — Bolmans zeit dat kleine Jenneke veur 'n kiend en bezonders tegen den mergen al wonderlik snorken kan.

'k Wil d'r uut, 't wordt 'r dompig.

't Is buuten zoo'n oarig bietje frisser. In de letste doag' is 't miesderoabel werm gewêst, nou zin d'r schôpkes ien de locht.

Achter 't Hooge Veerhuus ien den karsenbongerd is 't oarigheid. Mins mins, wa'n roadbôlles tusschen de gruune bloai! Ge zoudt 'r in bieten willen, zoo vol, zoo gezwollen, zoo mooi van rood. Oarige dinger, nou't 'n klein bietje wêjt, nou is't krek asof ze tusschen de bloai' verstôpelje speulen en lagchen: Ge zult mien niet kriegen. As ze de musch', en de spreeuw', meinen dan he'n ze geliek, doar zal kleine Geert oppassen. Kleine Geert op de bloote vuut en zonder pet op de gélblonde knikker, schraauwt den heelen tied van geweld: tjaa! huurruu!! en dan sleet ie met 'n hout op 't achtereind van 'n iesderen potdekkel, tjoeng! tjoeng! dat de musch' en de spreeuw' meinen dat 'r onroad ien den bongerd is en op 'n afstand blieden: „Ge zult mien niet kriegen!” lagchen die rooije kleuters tusschen de gruune bloai', moar — 't zal mis wêzen. Vier zes-zeuven mansluu en derns, zin met leeren en mandes en hoaken gekommen. Doar geet 't oan den gang, ze kruupen ien de boom' en tusschen de tak' en tusschen de bloai' en de rooije sabbôlles lagchen niet meer. Ze begriepen nou dat de bluui- en de



„k Wou da'j van mien was.”

gruutied veurbij is en dat ze de wereld ien motten. En — de wereld mag buuten den bongerd óók mooi wêzen en dat ze nog lagchen zullen op toafels van riek of van erm, 't kan waar zin, alêvel 't zal kortjes moar duren, heel kort, en 't was zoo mooi tusschen de gruune bloai' oan den stam, zoo mooi en zoo vrolik! De roodbôlles hebben

geliek, de jonkheid is mooi en lang, en 't lèven al wiejer, hoe mooi ook, maar kort. 't Begint veur de roodbüllekes niks plezierig in die donkere mandes! Geertje van Harmen kan nog laghen. Nu zij op de ladder tussehen het groen staat en ijerig, de volle meikersen plukt, nou mot ze verrechtig laghen.

Wie 'em gekniept had dat wist ze niet, maar — kiek op 't oogenblik kwiem d'r 'n karsepit tegen d'r wang gevlogen, — langs 't duukske den hals ien, en zoo noar umlèg toe. Roarig gevuul um 'et hart.

Zou die lillikke jong doar gunds 'et gedoan hebben? donkt Geertje. Wacht — Lekkere kars! zuut! 't Hartje d'r uut. Tussehen vinger en duum. Knets, doar geet ie, en... die was óók roak!

't Is 'n lillikke jong, da's waar; zoo'n dikke neus en zoo'n schève mond en wat moager van pestuur, maar anders, nou ie weer umkiekt: mooi zwarte oog' ien de kop; zoo'n olik gezigt. Wie of 't wèzen mag? De neije veerknecht van Bolmans mischien. Met St. Jan most ie kommen, 't kan wel wèzen. — Doar kniept ie weer met 'n pit. — Mis man! En zie, nou zal Geertje is *niet* weerum kniepen, we zint um te plukken en niet um te èten.

Heur! doar klinkt de veerbel oan d' overkant van den Rien. Wa'n roare jong: kópke over keukelt ie den boom uut, op zien been' kumt ie te regt... loopen, loopen wat ie kan noar den diek toe... d'r over... vort is ie.

't Liekt lang zoo gezellig niet in 'den bongerd. Geertje plukt en plukt, en as ze zoo af en toe de hand op 't gemoed houdt, dan vuult ze de karsepit nog.

Wondere jong! — D'r mot veul volk op 't veer wèzen, went, gaonde weg is 't al meer as 'n uur geléje dat ie gegoan is. 't Wordt 'n bietje duuster ien de locht. As 't 'n arge bui wordt dan zal ze schuilen, gunds onder de kar. In 't veerhuus goan — nee, dat wil en dat zal ze niet. — Woarum niet? Da's ook 'n geschiedenis, 'en vremde waar ze geen kerrazie van had tegen voader te sprèken. Stil dan:

'Twee wèk noa de dood van vrouw Bolmans het ze op verzuuk van de boas vier doag' answiet op 't veerhuus met schoonmoak geholpen. De veerbaas was vrindelik gewèst. Goed! — Over voader had ie gesproken dat 't zoo'n beste mins was; jammer allinnig dat ie zoo weinig oan God of gebod docht en nooit ien de kark of oan „toafel” kwiem. Oók goed! went — jammer was't en waarheid was 't ook: over godsdienst sprak ie nooit. Verrechtig, de veerboas had de noam maar ook de doad dat ie veul uut den biebel wist. Tekst kos ie van buuten as-of ie nog op de kortegesoatie goeng. t Was waarheid dat ie oakelik mooi over den dood van zien vrouw kos proaten, maar waarheid was 't ook dat ie heur op den letsten oavend 'n biebel-sche proat had veurgehouden... 'n proat! harrejenig, nee, 't was te roar um over te sprèken. Geen mins het 'r mee van noode, maar — bij hum weer oan huus kommen dát nooit van z'n lèven! „Rein bovenal!” dát zei voader toch dukkels génogt, en voorders: „Wi'j weten wát rein is: kiek maar noar Boven, dan heur j'et van binnen.”

't Is van lieverlede al donkerder geworden; de schöpkes werden wolken, en enkele regendropels tikken reeds als de voorloopers van een vette bui op het groene dak der sappige vruchten.

't Ritselt, — en tikkelt, — en klettert, — en plast. De manden die al vol zijn geplukt, worden ijlings bijéengezet en met een dekkleed voor den regen beschut. Wa'n stroom van woater! Efkes schuilen! De kiep schuilen ook, bewies dat 't kort

maar zal duren. En de kersenplukkers ze loopen wat ze maar kunnen naar Bolmans achterhuis, de manslui met opgetrokken schouwers en de vrouw-lui met de bovenrok' over 't heufd. Kiek — Geertje zit onder de kar; nog zoo kwoad niet, nou had ze 't eind niet te loopen gehad.

A'j meint dat Geertje allinnig zit, dan bi'j van de wies af. Toen ze pas éfkes goed en wel op 't dreuge zat, toen keken twee mooi zwarte oog' deur de spoak' van 't kar-rad heer, en zei 'n schève mond onder 'n dikke neus: „Mooi weertje um poaling te vangen.”

„As ie maar bieten wil,” zegt Geertje weerum, en ze vuult dat ze vershiet: ze had hum insgeheel niet zien kommen.

„En ik roai da'k hier 'n bietje bij ou kom zitten;” herneemt de jongen, en als hij zich bukt en tegenover het meisje heeft plaats genomen, terwijl hij de armen om zijn opgetrokken kniën slaat, dan vraagt hij: „Wie bi'j?”

„De eigest die'j straks met karsepit het geschoten,” zegt Geertje olijk en wendt haar gelaat.

„En d'eigest die weerum het gekoatst;” zegt de jongen en knijpt éen oog digt. Iets later: „Ge hebt 'en heel oarig snuutje.”

Geertje blozend: „Loop! gij insgeheel niet!”

„Dat wi'k niet zeggen; a'j goed kiek dan mot 'et zoo slecht nog niet wèzen,” spreekt de jongen: „'n fijne neus en zoo'n oarig klein munje.”

„Nou — 't is wat moois;” zegt Geertje, en ze mot toch éfkes laghen.

„Gij hiet... Koatje...?” vischt de jongen, en terwijl hij dat zegt ziet hij meteen dat de regen die blijft gutsen en schuin valt, ter regterzijde de kleeven van het meisje doortrekt. Zonder antwoord af te wachten, springt hij vlug onder de kar uut; wipt zich er op; trekt, niet zonder inspanning, het breede zijwant uit de beugels; laat dat planken beschoot langs het rad naar beneden glijden, en, als hij een oogenblik later — weer met de erms um de kniën tegenover het meisje zit, dan vraagt hij nog eens alsof er niemendal gebeurd was: „Gij hiet... Koatje nie-woar?”

Eerst heeft Geertje niet begrepen waar ie zoo gaauw noar toe goeng en wat ie op de kar wou. Nu — 't was oarig, 't was vrindelik. „Ik dank oe,” zegt ze, terwijl ze hem aanziet; „zoo is 't bēter, veul bēter. Hoe ik heit. ? Ik heit Geertje.” „Dat docht ik wel!” zegt de jongen, *niet* dat ze Geertje heitte, maar dat ze de eugskes niet altied links zou houwen. „Van mien voader en moeders kant,” vervolgt hij, „nuumt ze *men* Dorus, maar van mien eiges heit ik „de kat.”

Da's 'n wondere noam!” zegt Geertje, en ze ziet hem met haar blaauwe eugskes vragend in de zwarte kijkers.

„Dan wou'j wel weten wóárum,” herneemt Dorus, „dát za'k ou is zeggen: A'j kleine kiender heurt schraauwen da's niks oarig, is 't wel? Voader is 'n best mins maar 'n bietje korzeleurig, en dat ie liever de kiender sloeg as dat ie eiges woames zou kriegen, dat ku'j in 'n mins zoo kwoalik niet nemen. Kleine Janske — zoo'n oarig drummelje — was pas 'n joar oud, en, a'j pas 'n joarke oud bint dan hei'j nog niks geen gevuul veur redenoasies. Ze schraauwde. „Zu'j stil wèzen!” zei voader. Janske begreep 'r niks van en schraauwde nog harder. „Zu'j de mond houwen,” riep voader. Janske dee 't niet, went, ze wou de borst hebben en moeder was de deur uut. Voader kreeg de kriewel in 't

lief en de vingers begosten te jeuken: „Duuvels ding!” zaidie, en, doar wou ie 't kleine dingsken uut de wieg griepen. — Ielk zien meug, doar had ikke geen oarigheid in; en, nog eer dat voader bij 't wiegske was had ik 'et kleine dernje d'r uut. Geloopen noar buuten; voader achter mien oan — harrejennig, ik de kiepeleer op — wrak genogt! — de geut van 't huus langs; 't rietendak opgeklouterd en — eer da'k 'et wiest, zat ik op 't uiversnest, woar nooit 'n uiver op kwiem. Voader schraauwde umlêg; ik goeng oan 't lagehen, 't klein dingske was stil.”

„Hê!” zegt Geertje met verruiming en nog eens „hê!” went ze was bang gewêst dat Dorus' voader hum bij de broekspiep zou gevat hebben toen ie noar boven klom; en, weer met een zucht: „Hê dat was oarig!”

„Dat zouj zoo meinen,” herneemt de jongen, moar a'j ouwere minsen heurt dan was 't baldoajig; 'k was viefteen joar en a'k gevallen was dan had Janske wel dood kunne wêzen. Een uurke bin'k boven op 't nest gewêst, toen he'n ze mien noar umlêg gehaald. Van voader he'k woames gehad — woames, da'k 'et twee doag' kos vuulen, en van meester 'n ripplement en van dommenei 'n prèdekoatie, en ze hadden geliek, 't was slecht um 't kleine hummelje zoo te woagen, moar — slêg het ze niet gehad en doar ha'k toch schik af. 't Bleef toen: „de kat.”

„De kat!” herhaalt Geertje, terwijl zij Dorus nog met bewondering blijft aanstaren.... Die neus was toch zoo dik niet; schêve mond — ko'j niks van zien as ie sprak; mooi oogen, arg mooije oogen! „En bij hier veerknecht?” vraagt zij na een oogenblik waarin niets als 't gekletter van den regente hooren was.

„Sinds giester, zegt Dorus, — en stil: verdeckeld lief snuutje!

„En woar kom ie van doen, en oe voader hoe heit ie?” vraagt Geertje weder.

„Voader woont te Z. oan de Woal-kant en Giesels heit ie,” zegt Dorus, „moar blied is ie da'k de deur uitkwiem; 'n appeldief minder, zaidie eergiester toen 'k goan zou, went, 't noajoar kon 'k ze mans worden, hoe hooger hoe liever, dat kon ik! niet da'k ze eiges lustte, 'k hou van geen zoer, moar de kleinjes, zie de kleinjes! en Janske die nou zes is, hê mins, die kon d'r in bieten.”

Geertje meent dat ze dien noam van Giesels.... moar ze kan 'm toch niet thuus brengen: „Wi'j 'n pèpermunje?”

Dorus Giesels houdt van geen pèpermunjes, moar 't zou niet oarig wêzen um 't af te sloan en, uut dat kleine deuske wil ie d'r eentje vatten; 't henje van 't mollig pestuurke had ie nog liever gevat, moar, hie vatte 't pèpermunje en stak 't ien de mond en 't smiek wel roar, alêvel: „Ik dank oe,” en dan weder vragend: „Moar Gij, van wie bij?”

„Van Harmen Langhuijzen, die met de negotiekast loopt,” antwoordt het meisje.

„Zóó!” zegt Dorus, „ik ken 'm van heuren zegen, went bij ons in 't derp kwiem ie nooit. — Zóó — bij van die!” en dan, dan zegt hij nog hardop of stil, dat weet ie verrechtig niet, moar zeggen dat dee ie't: „'k Wou da'j van mien was.”

Daar roept alweder de veerbel. Dorus mag geen oogenblikse tukken: „Dag oarige Geertje,” zegt hij terwijl hij ijlings zijn schuilplaats verlaat, en dan onder 't loopen: „'t Was goed um te visschen... Beet hêt ie gekregen!”

't Kan wel woar wêzen.

En de rêgen was zoo goed as gedoan, en 't karsenvolk kwiem weerum, en Geertje sting ook op om weêr oan 't plukken te goan, en — toen ze zich bokte um onder de kar uut te stappen, toen vuulde ze 't plekske weer woar de karsepit umstreeks van 't hart zat, en — 't drukte wel, moar zeer dee ie niks, nee, en — 't was 'n oarige jong!

— (Wordt vervolgd.)

EEN VOORTBRENGSEL VAN NEDERLANDSCHE BEELDHOUEWKUNST.

Door W. J. HOFDIJK.

In 1827 kwam een jonge Nederlander, vroeger in den wedstrijd aan de Koninklyke Akademie van Beeldende kunsten te Amsterdam bekroond, in zijn vaderland te rug.

Hy was te Rome geweest; hy had er de voortreffelyke kunstscheppingen der ouden, de heerlyke voortbrengselen van latere meesters leeren kennen niet alleen, maar hy had ze bestudeerd met de volle warmte van zijn hart, met de ingenomenheid der liefde. Hy had er zijn geest verrijkt en verkwikt, zijn smaak gezuiverd en verheven, zijn hand vaster en juister leeren worden.

Aldus gevormd, vol hoop op de toekomst, gevoelde hy den vollen ernst zijner roeping: om de vervalten beeldhouwkunst in Nederland weder uit hare bezwijming op te wekken.

Te Amsterdam aangekomen, begaf hy zich wel dra naar een der mannen, die toenmaals grooten naam bezaten als beschermers der kunst.

Fier klonk de bel aan de huisdeur, en met glinsterend oog trad de jongeling binnen: hy zou immers zijn kunstenaarsharte uitstorten op een plaats waar het zou worden verstaan en begrepen!

Een uur later verliet hy dat huis. Sterker nog glinsterden zijne oogen, hooger nog gloeide de bloos op zijne wangen, en een traan in het oog boven-

dien — maar het was thands van verontwaardiging. De oude Heer had hem hartelyk verwelkekoemd; bad hem met belangstelling aangehoord; had hem herhaaldelyk verzekerd van zijne hooge ingenomenheid met de Kunst, maar hem ook nadrukkelyk gewezen op de laauwheid en onkunde der Nederlanders in het algemeen daaromtrent; en was geëindigd met hem, vol vaderlyke gemoedelykheid aan te raden om.... een winkel van scheepscieraden op te zetten: met andere woorden, om een houten-ornament en houten-poppen hakker, of houten-poppen-koppen hakker te worden!

Ziedaar de toekomst, die men een jongen waarachtigen kunstenaar in Nederland wist te openen!

Was de brandende verontwaardiging ook billijk?

Gelukkig bezat de aldus grievend teleurgestelde, ja bitter beleedigde, evenveel zielskracht als talent, en hy zwoer by zich zelf, om met Gods hulp zijn eigen toekomst te scheppen.

De hulp waarom hy bad, is hem niet onthouden. De beeldhouwkunst, die ten onzent als heur doodslaap sliep, heeft hy doen ontwaken tot een nieuw, krachtig leven, en hy zelf is Neêrlands eerste beeldhouwer onzes tijds geworden. Wat hy voor byzondere personen en kabinetten heeft vervaardigd moge zijn roem by slechts weinigen hebben kunnen vesti-

HET BLINKENDE HAONJEN.

(Vervolg van blad. 7.)

In den namiddag is 't een heele drokte bij Bolmans op 't Hooge Veerhuis.

Bolmans heeft, na 't kapittelje in den biebel, veel oan 't heufd gehad. Op zijn kamertje het ie pampierkes zitten schrijven. 't Most heel ander schrift wêzen as zien gewone, zoo'n bietje kiewelig, en hie schreef:

„Beveelt aan voor lit van de gemeinteraad, Antony Bolmans.”

En dan 'n T 'r onder. Dat kos 'r 'n heeleboel wêzen, beveurbeeld: Teunissen, Teiskes, Dommenei Teppelman, en zelfs de Roomsche pastoor Takkers. — De pampierkes in 'n pekske gedoan: dát was één.

Toen had ie 'n brief op te stellen. 't Was geen doageliks wark. Zal moar beginnen:

„Zuster, Kaatje van Bommel. Ielken dag heef ik te strijden in het vleesch over de mistroostigheid van wegens Gods bezoeking alsdat mijn zalige vrouw is kommen te vallen, maar de Heere is mijn

Troost en Hij en doet ons niet naar onze zonden en vergeldt ons niet naar onze ongerechtigheid, want ik heef vernomen dat ik mijn hart zou stellen tot bevrediging voor u zuster Kaatje van Bommel, als dat gij weduwe zijt en mijn arme Jenneke geen moeder meer heeft en ikke geen hulpe tegen over mijn zelfs. Alsdat ik ben te rade geweest en UE den huwelijken staat voorstelle, als zullende deze twee tot één zijn. Jij heef geen bekommering te hebben Kaatje van Bommel, van wegens dat UE. neven en nichten om de erfenis verzetelijk zullen wezen en UE. kwellen, want de Heere zeit: zoo en wie een vriend der wereld wil zijn die wordt een vijand Gods gesteld. Alsdat ik om mijn eenig kind UE dit verzoek heef te doen en ikke u liefheb en..” Nee, 't was onverstandig: zoo'n brief. 't Most is op sproak kommen; pas zes wêk' noa de dood van zien vrouw, alével d'r koaten koopers op de kust kommen, d'r was al ge



Zoo en wie een vriend der wereld wil zijn die wordt een vijand Gods gesteld.

pront van Janssen gewêst. Geen wonder: Koatje van Bommel is al 'n half joar wêduw en zonder kienders; zoo'n klein bietje mottig en dikke vijfzig mogt ze wêzen, moar — veur twee ton uut de weg goan dát dee ze niet. — Eiges d'r heergoan! Kon 't bêter besprêken. Zundag noa karktiéd!

't Gekletter van den regen heeft Bolmans uit zijn mijmeringen opgewekt. Een vreemde plooi kwam er om zijne lippen spelen. Al spoedig is hij naar de deel in 't achterhuis gegaan, en terwijl hij daar op gemoedelijken toon het saamgeschole volkje een: Gemergen, heeft toegesproken, dwaalden zijn donkere oogen er in 't ronde, en eindelijk, alsof hij den naam had vergeten: „Isse dinges d'r niet...?”

Of de boas, Geertje Kast meinde?

Joa, krek, moar ze mosten den mins geen Kast nuumen, dat was 'n scheldnoam.

Den boas was toch striekt, striekt noar beheuren.

„En loat ze zich nat rêgenen ien den bongerd?” heeft Bolmans gevraagd.

Geertje was onder de kar schuil gegoan, en Dorus de neije veerknecht was 'r bij goan zitten.

„Zóó!” — Eenige oogenblikken later heeft Bolmans voor 't venster op zijn kamertje, door den digten regen heen naar den boomgaard getuurd, maar — zien kos ie niks. — Met Dorus! Hij zou d'r 'n stökske veur stêken. Later, met wat erg vreemds om de lippen: „Dorus.... 't kan ook geen kwoad!”

Toen Bolmans eenige minuten later in de gelagkamer is gekomen, toen kwam het kleine Jenneke hem tegemoet loopen: „Voader, voader; 't bruine vulle lupt los op den diek,” heeft ze geroepen; en de vader heeft gezegd: „Zóó, oarig blond snuutje, dat mag niet wêzen.”

„Nee, dat mag krek niet wêzen,” heeft het bleke meisje herhaald, „hie most in de wei blieden;” met nadruk: „da's ondeugend van 't vulle. Voader mot 'm moar sloan en weer ien de wei joagen; is 't niet voader...?”

„Joa dingske, as 't 'n klein bietje minder rêgent, dan zal voader 't vulle d'r ien joagen,” heeft Bolmans geantwoord. „Sloan dat hoeft niet mien dernje, 't vulle het 't niet uut kwoadheid gedoan; 't is nog niet wiezer.”

„Nee, krek!” sprak toen de kleine nadenkend, „t vulle mot *geen* slêg hebben, went 't is nog niet wiezer, as 't vulle *geweten* had dat 't ien de wei most blieven en *dan* d'r uut was geloopen, dan most wêl slêg hebben 't niet voader?”

„Watte redenoazies!” heeft Bolmans gezegd, en toen, toen het ie niks meer gezeid. 't Klein ding kos zoo wonderlik proaten, zoo wies, zoo.... krek of 't wat beteikenen most. 't Was anders zoo'n lieflik dernje. Hie most 'r is kussen.

En in den namiddag is het druk op 't Hooge Veerhuis. In de kamer tegenover de groote gelagkamer zit de notaris en zien klark met boer Teunissen en Kosterveld en Limpers die gresverkoop houwē. In de gelagkamer en voor de deur van 't veerhuis is het wondervol met boeren en arbeidsmensen. 't Is 'n gesoes en geproat en gedamp dat oe heuren en zien zou vergoan, en ze pruuven wat en commendieren nóg wat, en veul ku'j 't oanzien dat ze in spanning zin, went den ienzet veur de notaris zal gliêk weg beginnen.

„Wat is dat ook weer den ienzet, voader?” vraagt een jongske van omstreeks veertien jaren, die ginds tegenover zijn vader bij 't raam aan een klein tafeltje zit.

„Den ienzet, jungske,” zegt een schichtig boertje, terwijl hij een diepzinnigen blik in het biêrglas werpt dat hij juist aan de lippen wil brengen: „dat is den ienzet, zie je, as ze 't zooveul as ienzetten. Ge mot moar vroagen a'j weten wilt.”

„En Teunis zei dat ze den ienzet dan afmijnen en hoogen goan...?” hervat het jongske, terwijl hij den stoelsport met zijn vetleeren hakken doet kraken.

„Dat doen ze jungske,” herneemt het boertje, „as den ienzet is afgemijnd dan goan ze 't hoogen; as ikke of gij d'r nou hoogen opzetten, dan hewwê't gehoogd; mot altied moar vroagen.”

„En het ikke of gij 't heui dan gekocht voader?”

„Nee, nee menneke,” zegt het boertje en versterkt zich met een slok voor de groote eksplekoasie: „dan kun'ze't nog weer is afmijnen begriep ie, en die 't dān afmijnt die het 't.”

„En bin ikke of gij dan niet kwoad undawwê't gehoogd hadden voader?”

„Nee jungske, stil,” zegt het schichtige boertje erg schichtig, want het schichtige boertje kent er een die nooit kumt um 't letst af te mijnen, moar alleen um te hoogen. Voor elken gulden die de eerste afmijner of inzetter boven den inzet gehoogd heeft, betaalt hem de laatste afmijner of kooper een kwartje. Da's 'n oarige spikkeloasie! Moar as 'r geen kumt die méér wil splindeere as d'r hoogen gezet zin, dan ku'j d'r lillik oan hangen blieven! Ge mot 't veurzigtig doen, en 't schichtige boertje, het altied 'n goeije roadsman: de veerboas het 'r verstand af. Doar kumt ie.

— „Geen dorst Pieters?”

— „'t Schikt genogt Bolmans.”

Bolmans zacht: „Ge kunt best is woagen. De negen eerste perceel' tot drie en twintig afmijnen, vier hoogen op ielk perceel.”

— „Zou'j denken Bolmans?”

De veerbaas knikt. Hij weet 'et. 'n Regtschoapē mins kan veul te weten kommen, en ielk een kan 't zien: Bolmans speult nooit op hoog of op plukgeld. As 't boertje straks zes en dartig kwartjes zal opstriecken dan kan ie den veerboas toch veur goeije road niks minder as vier gulden d'r van met geven.

De inzet zal beginnen; de notaris zendt zijn klerk ter gelagkamer, en deze roept naar binnen en straks ook naar buiten, dat de notaris beginnen zal. Haastig worden de glazen geleegd. Um „den notaris” kloppen de boeren heur piepkes uut, en het dringt en hokst de deur van de verkoopkamer binnen. Terwijl ze hoksen en dringen en het op menig aangezigt staat te lezen, dat 't geldduuvêlje ien 't spul zit, vat Bolmans het glas van een stevigen boer die 't glas in de volte niet kwiet kos roaken, en, as de rieke Betuwer: dank oe zeit, dan het Bolmans heel vlogtig 'n woordje, zacht smuuspelend: „'t Zeggen is Teiskes dat ze mien as lid veur den road willen; dat mo'j tegenhousen, 'tis rezenoabel da'j d'r nou is 'n Roomsenhoalt.” Roomsche Teiskes zegt niemendal, maar als hij vreemd opziet, dan klopt bij Bolmans op den schouder en gaat verder. Ilie was niks anders van plan gewêst, moar, de Roomse waar ie



Traon' ien d'r eugkes; 't heufd bonst met slaogen!

op stemmen wou, mogt *goed* wêzen — zoo rezenoabel as den Bolmans was ie bij lang of te noa niet. De veerboas mogt dan ketters zin, moar libberaal was ie ook.

Terwijl het volk binnen de verkoopkamer tot bij de deur opeengedrongen, zijn volle aandacht aan den loop der zaken wijdt, zien wij aan 't einde der nu ontruimde gelagkamer een bekende. 't Is Harmen Langhuijzen. Wanneer er in herbergen, die tevens geen winkelhuis houden, verkoopingē zijn en het eenigzins in Harmens weg ligt dan laat hij er zich doorgaans vinden. De unskes tabak, de half wit half bruine piepkes, de zakmesen en tunteldoozen vinden dan willige koopers genogt, went, buuten'shuus is 't geld lang zoo zakvast niet, as t'huus bij moeder de vrouw.

Op dit oogenblik telt Harmen voor de tweede maal het straks ontrangen geld. 't Is krek zoo; acht

en veertig stuuvers het ie gebeurd, en drie en veertig stuuvers most 't moar wêzen. Nou begriep ie 't: Boer Hoogveld het hum 'n tienstuuverstukske veur 'n kwartje gegeven. In de gaauwigheid het Harmen wel gedocht: wa'n groote, moar toch geen arg ien gehad. Straks as Hoogveld weer hier kumt dan zal ie hum 't kwartje weerum geven.

Terwijl Harmen verder zijn waren in de negotiekast een weinig op orde schikt, en flink weg door een pijpje blaast dat men straks als verstopt heeft afgewezen, alschoon d'r moar 'n klein krielwêje had iengezeten; terwijl de notarisklerk aan 't afslaan is en de boeren MIJN! roepen, treedt Bolmans naar buiten en op den veerknecht toe die juist van het water terug komt: „Dorus, heur is.”

— „Wat is 'r boas?”

Bolmans wenkt hem achter een paar ontspannen huifkarren terzij, doch — wat hij den jongen daar zegt vernemen wij niet; een oogenblik later evenwel zien wij den veerknecht de gelagkamer binnentreden, terwijl Bolmans den afweg naar 't achterhuis gaat, en er — dien dag voor de tiende maal — een onderzoekenden blik in den boomgaard werpt. Geertje Langhuijzen is iensgeheel niet binnen gewêst, *niet* um te schuilen, *niet* um te êten of drinken, en, noar eigen huus is ze gegoan um middags te schoften.

Harmen Langhuijzen staat nog met rug naar de deurzijde gekeerd in zijn negotiekast te schikken, nu Dorus Giesels hem nadert. De laatste houdt papiertjes het pakje in de hand waarin zich de bevinden die den veerbaas moeten aanbevelen als lid van de gemeenteraad.

„Koopman, 'k zou oe dit pekske geven,” zegt Dorus „'t kumt van 'n dikken boer zoo as mien gezeid is. Toekomstende wêk zou 'k oe 'n gulden brengen, a'j de briefkes zoo hier en daar, woar 't ou goed docht, bezurgen woudt.

Harmen heeft reeds bij Dorus eerste woorden een vreemden schok door al zijn leden gevoeld. Niet aanstonds heeft hij den blik naar den boodschapper kunnen opslaan, maar, nu hij zich omwendt en den jongen aanziet, nu overtrekt een doodelijk wit zijn gelaat, nu doet hij een schrede zijwaarts, zoekt met den verminkten arm een rustpunt op het tafeltje waar zijn winkelkast op gezet is, en blijft den jongen star in de heldere oogen zien.

Da's 'n roare kerl, denkt Dorus. „Bi'j niet wel koopman?” zegt hij iets later.

De man met de lijkkeur kan nog niet spreken; krampachtig bewegen zich zijne lippen; de hand waarmede hij het pakje onwillekeurig heeft aangenomen beeft zichtbaar.

„'t Is krek as-of ie de begoaves ¹⁾ kriegt;” denkt Dorus, en weder zegt hij: „A'j niet wel bint koopman, dan za'k iemend roepen.”

Nu de jongen zich haastig naar de verkoopkamer wil begeven, nu vermant zich de kastlooper en zegt schijnbaar kalm: „Niemend roepen! 't is al bêter.”

„Bêter is wel zoo goed!” herneemt de jongen, „den damp zal 't ou gedoan hebben, 'k zal de roam' wat openzetten.”

En terwijl Dorus de ramen der gelagkamer naar boven schuift, volgen de starende oogen van Harmen zijn geringste beweging en — 't woelt en

wart in zijn brein: Gijs Giesels! en toch Gijs Giesels kan 't niet wêzen; — doar kumt ie weer oan..... hie is 't! moar egoal niks ouwer geworden; 't suuzelt ien 't heufd: O Geertje, Geertje! de hoat is verdommenis, verdommenis!

En terwijl Harmen daar staat en zijn gewaanden vijand weer naderen ziet, is er *geen* haat op zijn doodsbleek gelaat te lezen; 't is angst, angst voor zich zelve en — hoor hem schier smeekend: „Wi'j asteblief weggoan?”

Wi'j asteblief weggoan! 't Mot dien erme man doar boven niet pluus wêzen, meent Dorus. Maar Dorus, hij weet niet wat lijden zijn vader dien arme heeft berokkend, wat zieleleed bovenal dien eenvoudige heeft geteisterd. Harmen heeft niet durven opzien tot God, immers, de booze was niet geheel uit zijn harte verdreven en — a'j dan umlêg ziet de kei oan oe voet, ku'j dan geliek zien de star oan den hemel!

Maar Dorus weet van dat lijden niet. De verminkte heeft nooit den naam van den schuldige genoemd, en Gijs Giesels van zijne zijde heeft wel gezorgd om zelfs den schijn te vermijden alsof hij met Harmens verwonding iets gemeen heeft gehad.

Dorus weet van niks nimmendal; dat ie 'n grooten trek van zien voader in 't geloat het dât weet ie wel, moar as ie anders niks weet dan kos ie nog heel lang roaijen.

„A'k ou hinder, dan wi'k wel heergoan,” antwoordt de veerknecht op Harmens zonderling verzoek, en, als hij nog vernomen heeft dat de wondere man geen woater nee, niks wil gebruiken, dan treedt hij naar buiten; herinnert zich dat ie wel is roar over die mins het heuren sprêken as-of iet 't met den duuvel hieuw — moar, 't was toch de voader van Geertje, van 't oarige kôpke! Ko'j 't ooit zoo gek prakkezieren. Tegen hum persoonlik kos't niet wêzen; 't is veur 't erst van zien lêven dat ie de mins gezien het. Geertje zal 't loater wel uutwiezen. 't Zal 'n overval zin gewêst; hij wil 't de veerboas goan zeggen, en dan — noar den bongerd; harrejennig noar den bongerd!

Nee Dorus, *niet* noar den bongerd: 'n Boer van de Vêluw mo'j noar de Hoogkant overzetten en voorders ze zullen ou met de veer-oak wel oan de proat houwen. 't Oavend zu'j zeker bloar' ien de hand hebben. Da's niks m'n jungske; van 't warken doen de eeltbloar' wel zeer, moar brandbloar'zin arger, 'n heele boel arger.

Of *hij* kwoad wou...? Nee, iensgeheel niet.

't Is oavend. De notoaris en zien klark zin al lang met de chês noar huus toe gevoaren, en 't volk van de gresverkoop is ook zoo zuutjes heer opgemaarsied. Ielk kreeg — zoo as ze 't nuumen — zien gerechtigheid; van sommiger zou'j bêter zeggen: heur *ongerechtigheid*.

't Is weer lieflik buuten. A'j op den afweg noar den Rien stoat dan ku'j 't geklots van Dorus' riemslag in 't effen woatervlak heuren — kling, klots — kling, klots — heur moar. En gunds, heel ien de verte bloast Knilles de kerresier, krek as giester oavend op de trompet, en hie bloast ook 't oarige deunje van Mulderkens Hanske. Dorus die met de veer-oak van de letste vracht weerum kumt neuriet 'et noa:

¹⁾ Een toeval, stuipen.

Mulderkens Hansk' het zoo'n olik gezigt,
Eugskes vol licht,
Olik gezigt;
Kumt er één, kniept ze toch d'eugekes digt,
Wonderlik wicht,
D'eugekes digt;
„Wil niet en zal niet en denkt oan geen trouw,
„Niemand kriegt Mulderkens Hanske tot vrouw.”

Kling— klots!— kling — klots!

Mulderkens Hanske die kent er toch één,
Kent er toch één,
Eén moar alleen:
Jozef zoo goeijig moar geld had ie geen,
Harder as steen,
Geld had ie geen.
„Wil niet en zal niet,” zei Mulderken voar,
„Jozef wordt nooit met mien Hansken 'en poar.”

Kling— klots!— kling — klots!

Mulderkens Hansken en hieuw van geen dwang,
Hum lêvenslang!
Kent wel 'n drang:
't Sukkerig snuutjen op voaderkens wang,
Fluustert ze lang,
't Wordt hum zoo bang:
„Wil niet en zal niet?” Moar vuult ie heur troan,
„t Mot dan alêvel met Jozef moar goan!”

Nu Dorus uit de veeraak op den oever springt,
nu dankt hij Knillis de kerresier, dat ie hum dat
liedje het iengegeven. 't Geeft hum kerroazie,
as 't neudig wier zou Geertje óók treunjies heb-
ben en:

't Zou dan alêvel met DORUS wel goan!

En — op datzelfde oogenblik heeft Geertje
treunjies, verrechtig! moar heel andere treunjies as
van Mulderkens Hanske.

'n Half uurke gelêje toen ze 't letste mandje
oan 't plukken was, toen het ze den veerboas
zien oankommen, krek op heur af. Ze had wel
boven in 't tōpke van den boom willen kruipen.
Arg gemuizoam zaidie: G'n oavend; en toen:
Complement van d'r voader en dat ze thuis zou
kommen, en toen: of ze erst êfkes binnenkwiem
went voader had spul en dinger in 't veerhuus
geloaten die Geertje met zou brengen as ze ge-
doan had.

Nee, binnenkommen dát dee ze niet.

Dan most ze 't loaten! en Bolmans is weerum
gegoan. Moar — as voader 't gezeid had dan

mogt ze 't niet loaten. Toen, toen is ze binnen-
gegoan um spul en dinger te hoalen.

Mie de meid, die in de gelagkamer was — Mie
wiest 'r niks van, en de veerboas was er niet. Moar,
op zien kâmerke was ie wel. Dat ze eerder zou
kommen met heergoan as met blieven, met stroef-
heid as met proatjes, dat had ie goed geroajien.
Erst het ie 'n oog deur 't venster noar buuten
gehad. Nou is ie oan 't oavend-kapittelje lêzen.
Jenneke sloapt; 't kiend sloapt gerust.

En Geertje achter de deur het gevraagd, wát
ie nou had?

„Op 't oogenblik geen tied um te sprêken,”
was het antwoord.

„Of ie dan asteblijf moar êfkes de spul en de
dinger wou wiezen die ze veur voader mee noar
huus toe zou nemen?”

Geertje most dan moar binnenkommen. En —
't oorig pestuurke is binnengegoan.

Kiek, nou het ze troanjes ien de eugskes, de
mooije eugskes die anders zoo olik stoan. Sturm
loopt ze den diek over um thuus te kommen; 't
is heur krek as-of die zwoare hand heur nog op
den schouwer drukt, de gluijende hand die heur
erst 'n biebelje het gegeven, 'n biebelje woar
Bolmans vrouw tot heur dood toe in gelêzen het —
gelêzen dat 't allemoal LIEFDE most zin. Liefde!
En de gluijende hand het vaster gedrukt en die
hum drukte het zuutjes gefluusterd van Liefde Gods,
en van Gods welgevalligheid in de Liefde; en van
genoade die grooter wier as er zunde kos bestoan
in de Liefde en — En toen het ze 'en béving
gekregen ien 't gemoed, en 'n trilling ien den erm;
met 't buukske van Liefde het ze hum noar 't
heufd toegesmeten — dóár heurde 'et thuus, 't
hart zat te lêg! en — vort is ze geloopt.

Moar zie, de hand het heur nóg ens gevat, en
de mins het geroasd, wát ze wel meinde! en dat
ie alles tot bestwil geproat had; veurzigtig most
ze wêzen, veurzigtig met Dorus. En — nou loopt
ze sturm den diek over noar huis toe. Dikke
troan' ien d'r eugskes. Was 't geen verzuiking ge-
wêst. Was 't ien verdrag met 't erste wat ie 't letst
had geproat; had ie in liefde gewoarschouwd veur
Dorus....? Nee! 't was verzuiking! — Troan' ien
d'r eugskes; 't heufd bonst met sloagen!

(Wordt vervolgd.)

BLOEMEN.

Teekeningen van W. HEKKING Senior, gravuren van E. VERMORCKEN.

Als we bloemen zien, wordt ons gevoel getroffen.
Ze stemmen ons met haar geuren en kleuren dan
vrolijk, dan weemoedig. Als de eerste bloemen in
de lente tusschen het gras en 't jonge groen ont-
luiken, zijn ze ons liefelijke voorboden van licht
en van warmte, van zonneshijn en van natuur-
schoon, en als ze in den herfst door hare grootte
en hare verwen het gemis aan geuren schijnen te
willen vergoeden, dan roepen ze ons het weemoedig-
stemmend afscheid van den zomer toe. Als ze 's win-
ters, wanneer het buiten koud en mistig is, prijken
in de warme serres, gelijken ze ons dubbel schoon,
en als ze 's zomers in den avond, wanneer de gloei-
jende zonnestrallen gedooft zijn en de duisternis
gevallen is, het zwoele koeltje balsemen, dan ademen
wij hare geuren met wellust in. Sieren ze een bruid,
dan zijn ze ons lagchende herauten van liefde, van

geluk en hoop, en bloeijen ze op een grafterp, dan
ontlokken ze ons een traan!

Maar vooral zijn de bloemen de lievelingen van
haar, die zoo dikwijls bij bloemen worden vergele-
ken, en die dan ook in waarheid geur en kleur
aan 't leven weten bij te zetten.

Voor u, onze schoone, welwillende lezeressen!
voor u inzonderheid is dan ook onze rubriek
Bloemen bestemd! Onze bloemschilder Hekking, wiens
bouquet dezen jaargang opent, heeft ons in staat
gesteld nog menige bloem aan uwe fijne vingers
te reiken. Wij willen — als ge 't ons toestaat —
met u onze bloemtuinten ingaan en daar keuvelen
over die bevallige en glansrijke en welriekende,
over die teêre en aandoenlijke, die frissche en lag-
chende, die lieve en coquette beelden van u-zelf!

riep de Koningin uit: „Liever zie ik hen dood, dan dat zy van de kenteekenen hunner Koninklyke geboorte worden beroofd!”

De snoode Arcadius toefde geen enkel oogenblik, maar snelde terstond naar de beide Vorsten, die hy met de beide Princen samen vond, en bracht hun Chrodichildes woorden over, als waren dezen in koele bedaardheid gesproken.

Op het zelfde oogenblik greep Chlotaar den oudste, een tienjarige knaap, by den arm, wierp hem op den grond, en stiet hem een mes in den schouder. Op het doodsgesperm van den oudste, stortte de jongste, een kind van zeven jaar, aan de voeten van Childebert, omknelde diens kniën, en bad dat hy toch niet mocht sterven gelijk zijn broeder.

Childeberts hart werd week, en tranen drongen in zijne oogen, by het aanschouwen des kleenen smeekeelings. „Schenk my het leven van dezen knaap,” sprak hy tot Chlotaar: „ik geef u daarvoor wat gy wilt.”

Toen stoof de woeste Chlotaar op: „Hebt gy zelf de gantsche zaak niet aangevangen? Stoot den jongen van u, of u treft mijn zwaard in plaats van hem.”

Op die woorden stiet Childebert het kind van

zich, en wierp het in de handen van Chlotaar. Deze greep den armen kleine, stiet hem het mes in de zijde, en doodde hem, gelijk hy diens broeder gedood had. Daarop besteeg hy zijn paard, als ware er niets geschied, en reed van daar; Childebert begaf zich naar buiten, en trok zich in de voorstad van Parijs te rug.

Met bittere tranen legde de troosteloze Koningin de beide lijken op de baar, en volgde ze op den droeven gang naar de kerk van sint Petrus — thands van sint Genoveva — waar zy ter aarde werden besteld. Chlodovald, de derde der broeders, door eenige kloekhartige mannen aan de moordende hand zijner misdadige ooms onthouden, wijdde zich den geestelyken stand, en stierf als priester omstreeks 560, nadat hy alvorens de abdij van Saint-Cloud gesticht had.

Chrodichildes hart was gebroken: zelfs voor nieuwe wrake bezat zy geen kracht meer. Zy trok zich geheel van de wereld te rug, en leefde voor het uitdeelen van aalmoezen aan de armen, en het geven van geschenken aan kerken en kloosters.

Aan Chlodomars geslacht werd echter op deze gruwelyke wijze de dreigende voorspelling van den heiligen Avitus vervuld.

HET BLINKENDE HAONJEN.

(Vervolg van blad. 15.)

Nog vóór dat Geertje Langhuijzen den drempel van het witte huisje aan den grindweg betreedt, gaan wij er binnen. Zooëven is Harmen gekomen. De negotie-kast staat op de tafel; de onderste lade er van — de altijd geslotene lade — is nu geopend, en — wilt gy een blik er in werpen. Zie — daar ligt het buukske waar Harmen vroeger mee kark goeng en in te lêzen steet: Vergêf ons onze schuld gelijk ook wij vergeven onzen schuldenoër. En bij dat buukske doar leit 'n rôleke pampier; 't zin twee schilderij-plaaten; Geertje van Wamel het ze hum uut heur moeders huus mee ten heilik gebrogt; 't één is 't Onze Vader en 't andere De tien gebooi' in mooie stoatie-letters. Vroeger toen Geertje lêfde toen hongen ze oan den muur ien 't volle licht, sinds dat ze gesturven is liggen ze dóár in 't duuster. En, in *dát* pampier...? Zie, Harmen neemt het in zijn bevende hand; dikke zweetdruppels parelen hem op het aangezigt; de registerstomp drukt het papier tegen de borst, de linkerhand vouwt het los. In geen joaren het ie dat *mes* gezien. Nou ziet ie't; 't is 'et mes waar Gijs Giesels hum in dien oavend meê te lief wou; waarmee den Giesels hum zoo argerlik wondde — en — dat Harmen hum afgreep.

„Gijs Giesels! Ko'j oe mes no'u ook nog is zien! 't Is heel verroest. De hoat is ook 'n roest — 'n roest ien 't hart. En die jong was de *zenn* van Giesels! dat he'n ze op 't veerhuus gezeid, en veer-knecht is ie geworden; en, as ie hierblijft mot den ernen kastlooper dan weer ielkreis 't zwarte ding heuren bloazen, 't lillike ding dat hum wied brogt van God? of most ie.....?”

Daar hoort hij de deurklink ligten. In verwarring werpt hij de lade dicht waarin zich nóg meer bevindt, sluit die haastig; het mes bleef er buiten, doch, in den zak van zijn wambuis is het spoedig verborgen, en — Geertje treedt binnen.

Nog buiten de woning heeft Geertje zich zoo veel zij kon tranen uit de oogen gewischt, doch,

even als zij wel aanstonds bespeurt dat haar goede vader nog bleeker is dan toen zij hem in den morgen verliet, evenzeer ziet Harmen wel dat zijn kind — zien lieve Geertje heel anders as anders kiekt; vreemdsoortig bewogen, maar, zichzelf verwinnend groet zij den man met blijmoedigen eenvoud: „G'n oavend voder!” En als ze hem dan terzijde treedt, dan zegt ze weer zachtjes: Als te veul vermuud voder, ge ziet er zoo bleik van.”

Harmen spreekt in den regel zoo weinig; nu valt het hem zwaarder dan ooit. Met diepen blik beschouwt hij zijn kind en eindelijk fluistert hij angstig: „Geertje, niet weer oan 't veerhuus kommen; heur ie Geertje!”

Zie hoe die woorden haar roeren. Hoe! wist ie't van Bolmans! Snikkend vleit ze zich aan zijn borst. „Nee: voder, nooit!” klinkt haar hijgende stem; en Harmen, hij begriep niet... en weet niet hoe ze van vroeger te weten kwam, en — de angst vermeestert hem en biddend: „Moar Geertje, GEEN HOAT!”

„Nee voder, nee!” zucht het meisje, „a'j den engel 'en duuvel ziet worden, dan mo'j niet hoaten moar bidden!” En Harmen met starenden blik en stil voor zich heen: „Kiend, bid dan veur voder.”

En denzelfden avond spreekt Harmen niet meer dan 't geen noodzakelijk is. Eten, ofschoon Geertje hem dringend noodigt, hij doet het bijna niet. De koopwaren die zich nog in zijn negotiekast bevinden neemt hij er uit, dewijl hij morgen naar stad moet om nieuwen voorraad op te doen. Het pakje bemerkend dat Dorus hem gaf en 't geen hij zonder er aan te denken in de kast heeft gesloten — beziet hij den inhoud. 't Zijn aanbevelingsbrieves voor Bolmans als lid van den raad. — „'t Is waar — geen bêter as Bolmans!” doch, een verbaasde trek teekent Harmens gelaat nu hij als bij toeval de binnenzijde van het papier beziet waarin die briefjes gesloten waren. Die ze er ien vouwde het geen erg gehad, dat op 'n afgescheurd stuk graauw

pampier wel 'n stuk van 'en adres kan stoan, en — Harmen leest er zoo kloar als de dag: Heer Bolmans... veerhuis.

Zou 't meugelik wêzen!? Harmen kan 't niet gleuven. Den Bolmans, zoo'n bovenste mins!

En hij die de briefkes schreef, hij denkt er niet aan dat de leugen hoe slim ook, toch niet zoo leep as de waarheid is.

Bolmans van 't Hooge Veerhuis slaapt, en 't weerhaantje op den toren staat onbeweeglijk stil. Bolmans slaapt. Klein Jenneke droomt overluid, dat voader èt vulle niet sloan mot, went — 't is nog niet wiezer. — A'j slaapt dan *heur* ie wel, moar begriepen doe'j èt niet..... Bolmans slaapt.

Dorus de veerknecht ligt nog wakker op zijn stroozak. De oogen heeft hij toe, moar hij ziet toch: Geertje ziet hij, 'toarig pestuurke. Harrejennig! en den kastlooper ziet hij ook zoo vremd en afketsend. Verdekseld! en Knilles de kerresier die den trompet al lang in de deus het geburgen, heurt ie toch bloazen, altied toch bloazen:

't Zal dan alêvel met Dorus wel goan.

A'j den heelen dag buuten'shuus bint gewêst dan heij' 't oavond veul wark. 't Is loat geworden eer Geertje noar bed kan. Nou — nou duut ze 't jekske los, en — as ze al bijkant is uitgeklee'd, kiek — dan rolt 'r 'en karsepit vlak veur heur voet. Droevig het ze gekeken den heelen oavond, arg droevig, moar nou, nou lacht ze, verdrêjd nou lacht ze: Van zoo'n karsepit kos'n boom kommen. Dorus had 'em gekniept, 't was 'n roare — 'n oarige jong!

't Is alweer heel vroeg mergen gewêst. Egoal zoo'n bietje bewolkte hemel, moar, ien de locht is 't laauw, zoel en laks geworden. De hond' zin sloaperig en lusten 't êten niet; de kat' loeren gluups of zitten zich eiges te boardlikken. De perds in 't tuug stoan te schudden met de kop', en de koeibeest' ien 't land loopen af en toe zoo wonder te gallepêren en stooten met de horns ien 't gres dat 'r heele plok' ien de hugt vliegen.

't Is wonder zoel en laauw. De minsen, alshoon ze nog weinig gedoan hebben, zin loom ien de been', en vuulen zoo'n gloed ien de oajers. A'j noar de boom' kiekt dan zie'j geen bloodje veruuren — stil doojelijk stil; en, a'j op 't woater van den Rien kiekt dan is 't zoo glad as 'n spiegel, behalve waar sterke stroom geet of waar 'n snoek of 'n brêsem — klats! d'r boven uitspringt um te prebieren of 't boven 't woater ook bêter as d'r ien is, went d'r ien — d'r ien is 't ook al zoo laks en zoo laauw.

't Is wonder zoel en drokkend, en veul zin er die geleuven dat er wel gaauw een van de fremilie zal starven; en ze zien de begroafenis al, en kriegen zoo'n doodkiesterig gevuul; ze kosten ook eiges wel starven.

Harmen Langhuijzen die zoo als wij weten naar stad moet om nieuwen voorraad voor zijn winkelkast te halen en over het veer wil, dewijl hij aan den overkant nog een boodschap te bestellen heeft, Harmen is het wel aan te zien dat de laauwe dampkring hem inzonderheid drukt. Al is zijn kast ook schier ledig, en de plek waar hij een oogenblik blijft staan en de kast op zijn wandelstok doet rusten nog slechts een paar minuten gaans van zijn woning verwijderd, hem kwelt nog iets anders: weder had hij een slapeloozen nacht; op een paar honderd schreden afstands ligt het veerhuis, en — 't was meer as meuglik dat, in stee van de veer-

boas eiges, die jong, die veerknecht hum over 't woater zou zetten..... Harmen is er bang veur; oakelik bang veur.

Aan de dijkhelling graast de magere koe van een arme. 't Ventje dat haar hoedt, ligt plat op den rug in 't gras te dummelen.

„Jungske! wij is noar 't veerhuus goan en zegen da'k overwil, moar of de veerboas eiges wil kommen umda'k 'n sprêken wou!" roept Harmen den jongen toe.

't Jungske is te laks en zeit niks.

„A'j 't doen wilt dan zu'j 'n cent hebben," zegt Harmen. 't Ventje ligt even het hoofd op, misschien om het lokaas te zien — waar ie bij Pieters in de komenij, vier sukkere ballen veur kriegen kan, moar — sukkere ballen zin zoo zuut, en 't is zoo flets; geen trek ien! — De erms sleet ie um 't heufd; de knie' trekt ie op; zeggen duut ie niks.

Daar luidt de veerbel. Harmens oog verheldert nu hij eenige seconden later Bolmans in eigen persoon naar buiten komen en langzaam, dood langzaam met zijn Jenneke aan de hand, het glooiende pad dat van den weg naar het water voert, ziet afgaan. Vraagt ge wâarom Toon Bolmans nu zelf gaat overhalen, terwijl hij een knecht op het veer houdt: Jenneke die zoo muu en zoo laks was had ie beloofd is 'n keer mee te voaren, en — Jenneke te vertrouwen oan Dorus die nog *onbedreven* op 't woater was, dât kos ien'sgeheel niet.

„En ku'j nou niet zien wie gunds oan d'overkant steet te wachten voader?" vraagt het lieve blondje.

„Nee Jenneke, da's onmeugelik," antwoordt de veerman.

„Moar onze Lieve Heer kan 't wêl zien," herneemt het kind na eenige oogenblikken, „Onze Lieve Heer ziet alles, is 't niet voader?"

„Dât duut Ie," zegt Bolmans. — Op dit oogenblik verneemt hij dat er iemand met haastigen tred achter hem aankomt. Snel wendt hij het hoofd, en — als hij bemerkt dat het Geertjes vader is die hem volgt, dan bespeurt gij op Bolmans meest onveranderlijk aangezigt een ras voorbijgaande ontsteltenis..... Giester oavond!! en — den Stomp keek zoo ieddig.

„Moar as't nou duuster is voader, kan onze Lieve Heer dan óók zien...?" vraagt Jenneke weder.

„Dat kan Ie," zegt Bolmans afgetrokken en weet niet of ie den Stomp zal ienwachten of deurgoan.

„Moar a'k nou 's oavends achter ien de bedstee lig, en 't heel arg duuster is voader, zou onze Lieve Heer...."

„Mot niet zoo lang over één ding proaten Jenneke," valt Bolmans het denkende kind zacht bestraffend en haastig in de rede; en dan, als ze verdrietig: „Moar vader!" zegt, dan drukt hij haar kleine hand en fluistert: „Stt. Jenneke, gij bint 'n engel!"

Jammer dat ie den engel niet heuren wou.

Een goedwillige morgengroet van den kastlooper doet den veerman rutner ademhalen. Goddank, Geertje het niks geproat, en — as ze *zwiegen* dan ku'j zook *kriegen*.

„'t Is zoel ien de locht," zegt Bolmans, nadat hij den weergroet heeft gegeven, „'k docht straks nog docht ik, 't zal Harmen van doag ook zwoar vallen met zien vracht."

„De kast is lêg, en êvel ku'j *zwoarder vracht* hebben," zegt de fillesoof. Een oogenblikje later: „'k Wou oe spreken Bolmans."

Sprêken! denkt de veerman; as Geertje toch ge-

proat had, of ook as Dorus met 'n averrechtse boodschap dat pekske met pampierkes had gegeven!! — Luid en gemuuzoam:

„Bestig Harmen, a'k ou in ievers van dienst kan wêzen dan hei'j't moar te zeggen: 'n mins mot zien evennoaste in alles ten dienst zin.”

Harmen blijft staan; legt de hand tegen Bolmans arm om hem mede tot stilstaan te nopen, en terwijl er inwendige strijd op zijn bleek gelaat is te lezen, zegt hij langzaam:

„Ou wi'k sprêken Bolmans, umda'j overal as regtveerdig gekend bint: ou en geen ander.”

Dien oanhel verlogt... alêvel de oog' van die mins ze keken zoo scharp. Met het hoofd terzij naar het kind: „Jenneke, mot êfkes wachten.”

Harmen aarzelt een oogenblik, en dan, als hij zich met de vlakke hand langs het klamme voorhoofd strijkt, dan zegt hij met bevende stem en doordringenden blik:

„Je kent niet den duuvel in 't hart?”

„Nee! God bewoare — da'k èt zundige woord d'r op nuum,” roept Bolmans en laat er op volgen:

„Loawwe deurgoan, went oan d'overkant stoan ze te wachten.”

De oog' van die mins ze keken as-of ie't op hum had geloajen.

Maar Harmen geeft geen acht op Bolmans verzoek; hij treedt hem in den weg, en — bijna met den mond aan zijn oor, spreekt hij zacht maar diepdringend:

„Ikke, ik ken 'em! sinds joaren Bolmans, en — die hum van neis weer brengt in mien hart, gij Bolmans gij hebt 'em in huus; één eenig verzuuk: Loat den Giesels vertrekken? 'k zal ou 't loongeld betoalen!”

Die wending is voor den regtvaardige even geruststellend als onverwacht.

„'k Heur d'r fremd van op Harmen,” zegt hij meeljdend: „zou Dorus misschien verkeeds ien 't zin bebben, verkeeds met oe Teuntje....?”

Teuntje! De veerboas weet eiges hoar naom niet te nuumen. Een siddering doortintelt den arme; 't is nu iets meer dan angst voor zich zelven 't geen hem doet sidderen: „Verkeeds met mien



a'j taor 't waoter van den Rien kiekt dan is 't zoo glad als 'n spiegel, enz.

Geertje!” beeft het op zijne lippen, en dan, dringend, smeekend: „Toe, loat 'em vertrekken!? Gevoarlik kos't worden, 't mes he'k op zak.”

Bolmans begriep er niks van, geen spier, — moar, denkt hij bij zich zelf, en een nare trek speelt er om zijne lippen: moar, as den Harmen gevoarlik veur Dorus wier, dan was ie't nog meer veur zich eiges. 't Mes op zak! As ie dat mes tegen Dorus gebruikte dan kos ie wel is van de boan of in 't groote pakhuus kommen.... *Geertjes voder* van de boan! Luid: „Kom Harmen, zukke dinger mo'j uut 't heufd zetten, alêvel dat 'r dinger tusschen *mins* kunnen bestoan dat za'k niet tegensprêken, went de Heere Heere zeit eiges wel ien Ezechiël:

„Ik en zal ze verdelgen ien Mijne wraak!”

„Zeit onze Lieve Heer dát, voder?” vraagt een zoet stemmetje ongeloovig aan Bolmans zijde, „ik meinde da'j giester oavend toen'k êfkes wakker wier oan Geertje zei, dat God *de Liefde* is, voder?”

Was ze wakker gewêst! Wa'j met kienders toch veurzigig mot wêzen!

„Mot niet overal in meêproaten Jenneke; kunt nog niet alles begriepen!” zegt Bolmans haastig; — wat ze anders geheurd het dat ie tegen Geertje zei, dát kos Goddank nog geen kwaod — moatregels nemen — veur 't vervolg! — „Kom Harmen, loawwe oanstappen, doar luijen ze weer.”

En Harmen — Harmen die vooraf maar luttel acht op dat kind hoeft gegeven, hij ziet haar nu in die heldere blaauwe eugskes... Onze *Lieve Heer*!

En de mannen spreken niet verder, alleen nog vraagt Harmen of Bolmans hum 't oavend weer eiges zal overhoalen? — „O, waarom niet!”

Straks stappen ze in de boot. 't Is zoel ien de locht; 't is laauw op 'et waoter, en — als 't kleine meisje over den schuitrand heen in den helderen stroom ziet, dan zegt ze nog: „Kiek is voder, óók 'n hemel!” maar de vader zegt: „'t Liekt zoo Jenneke dóár zou'j ien verdrinken!” — Toen werd hij weer stil.

(Wordt vervolgd)

BLANKEN EN ZWARTEN.

Een Europeër trad eene kerk binnen te Free-town, de hoofdstad der Afrikaansche republiek Liberia. De zwarte geestelijke, die op den kansel stond, was juist bezig zijn aandachtigen hoorders het verschil tusschen zwarten en blanken in te scherpen. Hij ging van de vooronderstelling uit,

dat vader Adam en zijne kinderen oorspronkelijk zwart waren geweest. Doch toen God een teeken op Kaïn's voorhoofd drukte, werd deze terstond een blanke, en Kaïn's kinderen erfden allen dezen smaad. Sints dien tijd wonen zwarten en blanken op aarde.

HET BLINKENDE HAONJEN.

(Vervolg van bladz. 24.)

Dorus Giesels mot 'r alêvel het zien' is van hebben. 't Oarig pestuurke is niet weer in den bongerd gekomen, en, of die voader dan giester oavend niet fiks is gewêst of wat anders, kemiek was't ien elk geval um iemand die'j nooit hadt gezien, zoo in ens moar te zeggen: Wij asteblijft weggoan. Heel kemiek! Nou ie 'n nacht d'r over heer het gesloopen, nou mot ie d'r eigenlijk over lagchen, verrechtig! 't is al heel wonderboarlik kemiek: Wij asteblijft weggoan. Nou 't schoftuur is nou zal ie't prebieren. 't Witte huuske woar ze wonen is heel digte bij, en, mogt de veerbel soms gaon, dan is ie op 'n drefke schuuns den diek over en deur de weijes geloopen, toch bijkant krek zoo gauw as van 't veerhuus oan 't woater.

Geen twee minuten later kijken een paar mooi zwarte oogen, over de gordijntjes van Harmens vensterken naar binnen.

Zoo'n jong! denkt Geertje; ge zoudt er puur van

schrikken, en ze laat het plooi-ijzer rusten waar ze 't mutske veur zundag heel krek mee ien't plooi brogt.

Dorus met de hand' as'n toeter veur den mond: „Is oe voader ook thuus?”

Geertje met 'n rood van geweld op 't gezigt: „Voader....? nee voader is van mergen noar stad toe gegoan.” Wat most den Dorus van voader?

„Da's spietig!” roept Dorus, „en *wanneer* kumt ie weerum?”

„t Zal wel oavend wêzen;” is Geertjes antwoord. Zou Dorus 't al meinen....?

Dorus kan de oog' van 't pestuurke niet afhouden. Zoo akelik mooi is ze niet; moar lieflik, óók in 't sprêken, en dan 't *pestuurke!* en giester zei ze: wij 'n pêpermunje?... Heere bezwieke! al hieuw ie d'r niks van, hie zou wel weer 'n pêpermunje lusten. — Nog ens getoeterd: „En hoe loat zou 't zin dat oe voader weer t'huus kumt?”



't Witte huuske woar ze wonen.

„A'j oan 't veer bint dan zu'j 'em tegen 'n uur of zeuven wel overhoalen;” luidt Geertjes antwoord, en — z'is niks neisgierig, niks nimmendal, moar, wát ie van voader most hebben, dat zou ze toch êfkes wel weten willen. Met de hand aan 't kinneke: „Mo'j wat van voader?”

„Nou! en 'n heele boel!” toetert Dorus zóó hard dat Geertje d'r nóg ens van schrikt en rooijer as rood word. Arg schrikachtig van mergen! 't Was ook zoo zoel en zoo laauw! — Heel in zich eiges: „k Wou dat ie is binnenkwem?” Luid: „A'j 'n unske tabak mot dan kan'k ou wel helpen.”

Nee niks geen unskes tabak; moar, 't was zoo kloar as 'n klok dat 't oarig pestuurke niks tegen hum had. Starke neiging kriegt ie um de deur ien te stappen, alêvel dat zou niet striekt wêzen, went, as 'n voader op 'n darde ploats al verzuukt: wij asteblijft weggoan, dan zou 't wat arg astrant zin um in zien eigen gedoei de schoenzool te zetten. Weer deur den toeter: „Dank oe! 'k Zal dan moar wachten!” en zuutjes: „'n Pêper-munje!?”

't Pêper, is véúr 't glas gebleven en — 't munje is er deur heer gegoan.

Wa't vraagt ie.... 'n munje? — Geertje keert zich

van 't venster af; dát kan ie begriepen! — alsooch dat 't geen kwoad zou wêzen; moar, 't was toch alstee frimmeljoar. Wondere jong! moar — ze kan toch êfkes noar buuten goan; êfkes um is te heuren....

Verdekselt! denkt Dorus, doar kumt ze!

En Geertje, nu ze zoo'n beetje schuchter naar voren treedt en bij de deurpost blijft staan, nu zegt ze, met de eugskes noar umlêg: „Zóó, en wat wou'j dan?”

„Ikke...?” zegt Dorus met 'n schêve mond, „ikke... hê, hê: nog ens zoo'n pêpermunje.”

Ik gleuf niet dat 't Geertje meêvelt. „Zoo!” zegt ze langzaam, „bi'j dóárum hiergekomen, en was't anders niks da'j van voader hebben most?”

Dorus maakt links 'n kniepeugske tegen 'n jong kind van 'n huusmus die op 't dak zit te piepen, umdat ie wel vliegen wil, moar nog bang is dat ie z'n vleugeljes zal brêken. Kerroazie! En — Dorus kumt zoo'n klein bietje digter bij Geertje; trekt 'n arg schêve mond en zuutjes: „Gij bint oarig, en — ou w'k hebben; ou en 'niks anders.”

Die weerlichtse veerbel! Wachten mag ie geen oogenblik. Geertje Equil... wat op heur wang dat ze

van 'n vremde nog nooit gevuld het. 't Pêpermunts-deuske dat ze al uut den zak had toen Dorus 't woord het genuumd, 't deuske is zonder dat ze eiges weet hoe... van haar hand in die van Dorus gekommen; en Dorus — al is't hum ook roar um èt hart — zonder beroad neemt ie zien koers naer èt woater, en — nou ie lupt as 'n hoas, nou dansen de pêpermunjies ien 't deuske, en zingen en schrauwen, hoe langer hoe gaaower:

't Zal dan alêvel met GEERTJE wel goan!"

Zóó'n olikheid het Geertje nog nooit um 't hart gehad. Ze kan't niet loaten um is êfkes noar 't plekske op heur wang te vuulen. Zoo'n jong! zoo'n roare jong! — Hê wa'n bennauwdigheid ien de locht, phh! De blaauwe vloersteen' zin nat uutgeslagen. 't Brêkt Geerte ook zoo'n bietje de lêjen uut. Van Bolmans het ze 't oan voader niet zeggen kunnen;

van Dorus — da's heel wat anders.... D'r kos wel is sturm kommen. — Wat zal voader opkieken van zoo'n wondere jong; 'n jong den ie ligt nog ien sgheel niet gezien hêt. Wat schrauwen de paauw' op Griethofs arf; — 't is best meugelik dat 'r sturm kumt, heel best meugelik!

Aj zoo as Bolmans nou, op 'n bank veur 't veerhuus zit te kieken, dan heij langs de appelboom' die oan weerskant van den diek stoan, krek 't ge-zigt op 't witte huuske van Harmen ien de lêgte.

Toon Bolmans heeft er al wel een half uur zittenturen — zittenturen noar 't witte huuske, en wat hij heeft kunnen zien — dat hêt ie gezien, en wat hij niet heeft kunnen zien — dat het ie *toch* gezien.

Mooi sprokhout um 't vuurke mee op te stoken.



Zoo'n jong! denkt Geertje; ge zoudt er puur van schrikken.

As Christenmins is ie verplicht um Harmen te woarschouwen. As Christenmins!!

En — op 't blad van Bolmans tapkast zit nog 'n valsche doalder gespiekerd; 't is uut den tied van z'n voader, moar ielken dag kan Bolmans 'm zien: den valschen doalder! Lang het ie gespatsierd deur onneuzele vingers, moar, toen Bolmans' voader hum ien de goat kreeg, toen was't gedoan menneke, toen kreeg ie den spieker deur 't lief.... Kiek is 'n VALSCHEN DOALDER! — En den valschen doalder had nog wel langer ien onneuzele vingers kunnen blieven, of in 'n spoarpötje kunnen bewoerd wêzen, moar, toen de dag kwiem dat de muntmeister nei geld veur oud ien 't licht zou stellen, toen — toen had ie toch veur de rooije deur motten kommen. Gesnoeide doalders; doalders die d'r stempels deur 't geschuuf ien de wereld kwiet woaren en doalders met 'n stuk d'r uut of 'n gat d'r ien... as ze al niet den dut kregen en op 'n acht-en-twientig woaren teruggezèt, dan worden ze nou naor gehalte geschat.

'n Valschen doalder, of 't ook arger is! Valsch, op één greinje zuiver noa. Toch: ÉÉN GREINJE ZULVER!

As Christenmins is Bolmans verplicht....! Woarum kiekt ie zoo strak noar den grond? Woarum? 't Greinje zuiver ruurt en fluustert: dat 't niet t'huus heurt in den doalder die VALSCH is.

Best meugelik! moar Geertje mot de zien wêzen, en kastloopers Geertje kan toch de vrouw van Bolmans niet worden. Koatje van Bemmél! — 'n boerenhofstee, en perds, en vee, en geld en oanzien in 't derp, en karkmeister, en lid van de road! 't Greinje mot stil wêzen! Loater, loater as ie 't al noar den eisch het, dán zal ie is luusteren. Ien elk geval is ie bêter as den Harmen. Die het den duuvel in 't lief, zonder kark en zonder schriften. Arg, arg zoel en laauw is de locht. 't Drukt op 't heufd, op de borst, overal! Zekerlik sturm!

't Is al zeuven ure in den noamiddag. Toen 't zes van den toren sloeg toen ko' 't kark-

hoanje dat pal had gestoan, zien drêjen; nou 'n bietje links, dan regts; gliensteren dat hieuw niks over went de locht was betrokken.

Aj oan 't woater van den Rien sting dan ko'j zoo af en toe gerimpel op 't effen woatervlak zien, en — keek ie noar den diek dan zag ie zoo hier en doar kleine stofwólkskes opgoan. 't Was krek of 't soesde heel ien de vert.... joa 't soesde Ien de hooge peppels was't 'n gefledder van de bloai', as-of er hoagel in viel, en de zwoaluws scheerden over woater en wei as-of ze ievers anders as ien de de locht wouwe wêzen.

De schipper van den turf-oak die giester zien vracht oan 't veer had gelost, en nou den heelen dag op 't dek muggen en rook had liggen wegbloazen, de schipper het de zeil en spullen uut 't ruim noar boven gehaald, en as ie ze opheesch, dan was't bij buijen 'en gefladder en geklapper dat ie wark had um toch boas te blieden.

De veer-oakskes en de gierpunt begosten al zuutjes oan te dansen op de gölfkes. 't Was wat meer as 'n labberwiend die ou werm in 't oangezigt bloes. Schuuns over de Vêluwsche bargaen, uut 't Noord-West, en tégen den stroom kwiem de weind al starker en starker oanbloazen. De schipper van den turf-oak die hooger op most, hoalde 't anker oan boord, en — a'jem noakeek dan was ie met bolle zeil', al heel gaauw de boakkribbes um. — De keisteenjes — op de griendhoopen bij den afweg noar 't woater — ze begosten te drêjen, en grienzelden over 't wagenspoor heer. De gölfkes wieren grooter en grooter, en klotsten tegen 't kribwark, en sloegen schuum oan bakboord van de gierpunt. Dorus, de veerknecht, zoo pas weer aan wal gekommen, sloeg de iesderen pinuen, woar booten en gierpunt, met touwen en kettings oan vast zoaten, dieper in de klei, en greep noar zien pet — hoast was ie gevlogten,

Nou is 't zeuven ure tegen den oavend.

't Liekt al wel negen zoo donker is de locht, alshoan dat 't niet rêgent, moar:

De sturmweind roast!

Roazen duut ie; schraauwelik roazen De heuijers ien 't veld ze kunnen de goavels niet langer regieren en hebben wark um stoand op de been' te blieden. De hooge karvracht gelaaijen zwiept gunds en her; 't perd met den neus oan de borst, trekt wat ie kan, moar, 't giert in zien ooren en 't bloast met geweld tegen zien vracht; de moan' zwieren um zien krommen nek. Hu! gilt de weind, en Hört! schraauwt de voerman.

De sturmweind roast.

Roazen duut ie; gieren en fluiten, De moeders ien 't veld ze kunnen niet blieden; 't is of ze 't schraauwen van de kienderkes heuren, van de kienderkes thus; 't heufd op zied en de rok, deur den weind gespannen um de been', goan ze met 'n deil van 't mansvolk mee noar huus toe. — Die liggen blieden op den akker zien de heui-oppers verstreujen over 't veld. 't Krakt, en 't knoept ien de wilgen; de hekkes sloan van geweld; de raste-ring — zwiebt — zwabt — krakt en sleet veur den grond!

Goddank, 't is 'en oogenblik stiller. Is ie goan liggen de sturm....? Um raauwer weer op te stoan. Doar kumt ie: doar kumt ie: 't bloast en roast en giert nog starker; de boombloai, fledderen deur de locht; angstig en doollik sleet de zwoare veerbel oan d' overkant van 't woater; klieng — klong — klieng -- klong, alshoan geen mins heur beruurt; en gunder ien 't derp, woar 't riet van de doak' vliegt, woar 't leenhutjen kräkt en wrakke schorsteen' klettren op pan' en gebint; doar zwiebt ook de karkspits ien 't mulmende hout..... noar 't hoanje kiekt niemand.

(Wordt vervolgd.)

DE MANIATEN (MAINOTEN).

II.

Wij hebben gehoord, dat der Manische vrouwen eene zware taak is opgelegd. Doch, zal men vragen, hoe staat het nu met de vlijt der mannen? Zeker zijn ook zij werkzaam, en niet dan door den bodem met zweet te besproeien, kunnen zij er oogsten van inzamelen. Doch met den winter komt voor hen een lange tijd van rust, terwijl de vrouw dan spinnen, weven en naaijen moet. Dringt echter de nood, dan gaat de man voor eenige maanden naar Athene, of Patras of Nauplia, en keert eerst dan terug, wanneer hij eenige kledingstukken, cenig huisraad en eene kleine som gelds heeft overgespaard. Daarbij moet de man dikwijls ter verdediging van de zijnen de wapenen opvatten. Omdat namelijk in dit land de bloedwraak nog niet heeft kunnen uitgerooid worden, vallen bloedige veeten en ontmoetingen tusschen bijzondere gezinnen en geheele dorpen maar al te dikwijls voor. De leden van hetzelfde geslacht staan elkander dan trouw ter zijde; elk acht het een heiligen pligt om zijne bloedverwanten of dorpgenooten te beschermen. Bij dezen staat van zaken is het eene noodzakelijkheid niet anders dan gewapend uit te gaan; zelfs hij wie een afgelegen veld heeft te bestellen, verlaat zijn huis niet, zonder ten minste vooraf een mes en pistool in den gordel te hebben gestoken. Daar de Grieksche re-

gering hare heerschappij over deze landstreek nog niet ten volle heeft bevestigd en de wet niet het noodig aanzien weet te verschaffen, is het niet te verwonderen, dat menschen, die drie of vier moorden op hun geweten hebben, hier vrij roud kunnen gaan. En hoe weinig men in de Mani om het leven van een mensch geeft, kan uit het verhaal van een Maniaat aan professor Siegel blijken.

„Ik was te Khalkis,” zoo luidde zijn verhaal; „ik was er reeds sinds eenige maanden, doch had nog niets verdiend. Ik hield er omgang met een landsman van mij. Hij had vrij wat overgegaard, had kleederen en ketels gekocht en nog een aardig stui-vertje overgehouden. Zekeren dag zeide hij tot mij: „Landsman, ga meê en keer met mij naar de Mani terug.” Ik was er meê tevreden, want ik verdiende toch niets. Ik vroeg hem, of hij mij geld voor de reis wilde leenen, en hij deed het. Wij huurden dus lastdieren en sloegen den weg naar Athene in. In het gebergte werd de weg slecht en naauw. We stegen af. De paardenknecht reed alleen een goed eind vooruit, terwijl wij volgden. Toen dacht ik bij mij zelve: dat geld van mijn landsman kan ik even goed gebruiken als hij. Ik vatte hem aan en stiet hem mijn mes in de borst. Maar de paardenknecht had zijn laatsten schreeuw gehoord: hij merkte wat gebeurd was, ging met de dieren aan de haal en gaf het gebeurde bij den eersten gendarmepost

oppeuzelt, zal menig kind, dat buiten woont, angstig doen kijken of de voordeur wel goed gesloten is.

Laat ons liever, dit is mijne meening, laat ons liever de wel wat verouderde sprookjes van Moeder

de Gans met eenige wijzigingen aan onze kinderen vertellen, laat ons er in veranderen al wat hen uit den slaap houden kan.

(*Vervolg op bladz. 54.*)

HET BLINKENDE HAONJEN.

(*Vervolg van bladz. 46.*)

Aan gene zijde der rivier nadert op den veerweg een breede figuur. 't Moet de kastlooper zijn. Harmen is niet gewoon zich om 't weer te bekreunen. Of de togt hem bang valt en de vracht hem zwaar drukt of niet, hij houdt zijn geregelden tred. Nu echter kost het hem wel groote inspanning om zijn pad te vervolgen. Met den wind ter regterzijde in den rug wordt zijn zwaar geladen kast gedurig door een hevigen aanval van den jagenden stormwind gebeukt. Zooëven was de schok hem bijna te sterk

geworden, — 't was de schok die ginds aan de overzijde, den ouden olm door bast en door spint en door merg drong; de schok die het sieraad der vruchtbare Betuwsche weiden, onder wiens breede takken mensch en dier zich zoo gaarne een plekje ter ruste zocht, voor immer vernielde. Harmen heeft een oogenblik met de hand tegen een wilg geleund, doch ook zich spoedig hersteld. Of die stoot de hevigste is geweest, althans Harmen wankelt later niet meer. Nu heeft hij den oever bereikt



God, God! daar gaat ie!

en tevens de beide palen waartusschen, in de hoogte, de veerklok met haar somber geklang het grootache lied van den storm begeleidt. Harmen slaat de hand aan de klink van den slingerenden lui-ketting. Sterker dan zooëven roert de klepel het metaal. Daar klinken schellere toonen, en — de wind voert ze onverzwakt naar den Betuwschen oever.

Die klank roept den veerbaas.

Is den Harmen roazend as de weind, denkt de geroepene; en meint ie dat Bolmans zich eiges zal woagen! —

Gerr't, de veurige knecht, kon't zoo schuuns en zoo schots met 't weer niet wèzen of zonder beroad goeng ie 't roeibootjen ien, en hoalde of brogt wie d'r over wou. A'j soldaat bint dan mo'j veur geen kogels goan loopen, zei Gerr't; as God ou zuukt dan kan ie oe net zoo goed ien de bedsteë as op 't woater krieggen. Bolmans het altied: krek zoo, gezeld en — krek zoo, dat zeit ie nóg, moar — den

meister is méér as den dienoar, en — te middag het ie zoo'n kramp in 't lief gehad, en alèvel: DIE TWEE MET MEKOAR IS OP 'T WOATER!!

Dorus komt haastig de gelagkamer binnengelopen waar Bolmans voor 't venster staat.

„Boas! kan 'k overhoalen met die sturm?“ vraagt de veerknecht.

— „Woarum niet Dorus....?“

„Al beneur!“ zegt de jongen, „k het geen zurg veur mien eiges, went al bin'k nog zoo mans niet op 't woater, d'r ien zou 't wel schicken, 'n kat kan ook zwemmen as 't tied van nood is, moar — veur den ander!“

— „Ien Gods hand is ielk mins veilig en geburgen Dorus.“

„Da's waar,“ zegt de jongen, „moar — as den ander ien 't woater velt en *niet* zwemmen kos, dan....“ en Dorus maakt het gebaar van köpken onder.

„A'j *bang* bint, Dorus, dan zal *ikke* goan!' zegt de veerbaas met iets minachtends en zet groote oogen. Bang! da's 'n ding dat ie nooit gezien het. Zonder een woord meer te spreken snelt hij ter deure uit; loopt zoo haastig hij kan, schuin tegen den wind in, naar 't veer; sluit de oogen voor de stofwolken die hem gedurig in 't aangezicht jagen, en, als hij zoo loopt dan vindt ie 't kemiek dat ie den kastlooper nou krek in dit weerke veur 't erste mot overhoalen. Wat zal Dorus zeggen...? en wat zal die mins zeggen...? Zal ie weer vragen: Wij asteblijft weggoan? Nee, dat zal ie toch niet, en Dorus zal Geertjes voader is netjes over 't woater schipperen, zoo goed as-of ie — in stee van twee doag' — al z'n lêven op 't woater gezwabd had. 't Is woar op de Woal het ie ook wel oan 't veer geholpen as de boas of de knecht is ziek was, moar in zu'k weertje toch nooit van z'n lêven. Harrejennig wa'n wiend! Moar, as ie den kastlooper schoonjes d'r over hoalt, dan zal ie ook wel gemuuzoamer worden. Licht zal ie dan zeggen: Wij asteblijft kommen, in steê van wij weggoan. Wi'r KOMMEN!? Harrejennig! um Geertje. Lief ding, met *ou* ens ien 't bootjen!!

Dorus, met den pet gansch op den neus en over 't achterhoofd getrokken, rukt de ketting-pen waaraan de veerschuit vast ligt, uit de klei, trekt, terwijl hij langs den oever voortgaat 'het roei-bootjen een honderd schreden verder stroom-op-waarts — da's sekuur dan het ie geen nood um oan d' overkant te lêg oan wal te kommen; ge kunt 't met zoo'n weind zoo krek niet fiksieren. — Nou stapt ie d'r ien; stoot met den roeispaan heel krachtig van wal..... Doar geet ét!

Mins, mins, wa'n gedans en geklots. 't Zou nou wark hebben um moet te houwen as Knilles de kerresier van Mulderkens Hanske trompette.

De kop van 't bootjen schuuns tegen de golf iengehouwen: Krek zoo Dorus, bint al 'n heele prefester. — *Pats!* — Ge kunt de roeispaan verdrêjd niet in 't woater kriegen; meint da'j d'r ien zult sloan, *klats!* dan geet 't op zied, en ge slaot ien de locht. *Hier* geet 't nog zoo'n bietje; moar gunder! wa'n golven! — Zou 't anstigheid wêzen...? Nee, niks, geen spier. De veerboas op de Woal zei altied: niet tusschen de golven as't weêjt, moar schuuns d'r deur heer. — Mins, mins, wat sloan ze ien 't bootjen! Slik nat; en ien d' oogen! Ge



't Roestige haantjen ploft op het kerklof.

mot de oog' ével los houwen, jungske!

Toch iesdig hoe wiejer noar 't midden. Zoo'n stofregen van al 't geschuim! *Klats!* dat was d'r weer een; nou ien de hugt, dán ien de lêgt. Verdrêjd! *hier* wordt ét speктоakel! Zou Bolmans eiges overhoalen...? — Bangheid he'k niet, 'k kan zwemmen genogt; moar den kastlooper gunds, mag die zich woagen op 't woater?

Geertje zeit *nee*. Nee, nee schraauwt ze, heur! Joa, 't is de weind, moar 't liekt krek of ze *nee* schraauwt. 'k Zal 't hum afroaijen, dien mins met één hand! Toe Dorus zit vaster! ge schuift van de bank af. Kan perjen hoast niks zien. Regts sleet de spoan mis; links sleet ie weer mis. Allo overeind; de voet' stief tegen de kromhouten oan! Jong, jong, wa'n gezwab! 't Zou toch zoo mekkelik zwemmen niet wêzen. — As Geertje 't is wiest! Oarig pestuurke! — 't Gonst en 't giert, en 't klotst en 't schuimt.... God! in Oe hand! geen mins zou 't regieren!

En — Harmen met de winkelkast tusschen zijn rug en een der palen van de veerbel geklemd, zit op den Veluwschen oever, en tuurt er met starren blik naar de hulk die daar rijst en daalt en zwiebelt op de bruischende golven... Die d'r ienzit is 'n ander as de veerboas eiges.... De zcun van Gijs Giesels....

't Stormen van den wind kunt ge hooren en zien,

maar 't stormen in de borst van dien man met de ééne hand dat hoort en dat ziet ge niet, dat hoort en dat ziet er maar Eén.

En de woedende elementen zingen te zamen een oorverdoovend lied; en het bootje ginds op de golven in het felst van den wind — rijst pijnsnel omhoog en zinkt weg weer in 't schuim. Nu komt het dwars voor een golf; zij klotst over 't boord.... „O God! die erme jong!“ Weer rijst het aakjen, weer zinkt het snel.... De man die daar tuurt, rukt zijne armen los uit de riemen der kast; met één sprong is hij overeinde; weer volgt hij met starrenden blik het zwirolende vaartuig — hij bemerkt het niet dat een krachtige windstoot zijn winkelkast ter aarde werpt, — weer komt er een golf dwars aan stuurboord van 't aakjen. 't Schuimt nóg eens naar binnen.... „God, God! doar geet ie!“ En — twee vetleeren schoenen zweept de wind van den wal in den stroom; een bombazijnen wambuis fladdert over den vloed, en — een roestig mes dat glijdt uit den zak, zinkt weg in de diepte.

O! dat zijn ontzettende oogenblikken voor haar die angstig is geworden in haar eenzaam vertrek, en, denkend aan heur vader gesneld is naar 't veer om te zien of hij haast komen mogt. Ze heeft niet gedacht dat 't zóo arg op 't woater zou wêzen, zóo vreeselik arg. In den aanvang ontsnapt er geen

kreet aan Geertjes lippen nu zij dat schouwspel daar ginds met moeite bespiedt. Stijf houdt ze de saamgeperste handen op den hijgenden boezem gedrukt. Haar tanden nippen heur lippen in 't bloed... „Groote God, help!” is de bee die haar trilt door de ziel, en: „Helpt minsen, helpt!” is ook in verwijfing de kreet die in 't einde haar boezem ontvlugt. Maar, de wind voert die bede alleen naar het veerhuis; en — ook zij snelt er heen.

De veerbaas — het niks gezien, — niet geweten. — „Wat blief...? M'n lieve Geertje, wat mein ie: 'n ongeluk!?”

Nee, nee! *niet meinen*, moar 't is zoo. Um Gods wil, Bolmans mot helpen en redden. Bolmans mot meegoan; moar gaauw! Geen oogenblik mag ie wachten; toe kom dan!”

Maar Bolmans zegt dat Geertje bedoord mot wêzen. Den Dorus kan zwemmen, en heur voader het dukkels gezeid, dat ie in vroeger tied over de Woal kos hen en de weer!

„Ho, proat niet; wat zou ie met ééne hand!” gilt het meisje terwijl zij den man bij zijn buis vat. „Ik smêk ou kom helpen?”

Bolmans wil wel is meegoan um is te zien of... moar Geertje-lief mot begriepen, as't zóó arg op 't woater is dat ie dan zich eiges niet woagen mag; ook um zien Jenneke. t Is zund um den Heer te verzuuken. Hij ziet 't nou ook 't is niet te voaren op 't woater; as ie dát had begrepen toen Dorus goeng, dan zou ie't hum óók hebben afgeroajen, en, — als hij zijn hand op haar schouder legt, dan zegt hij weder: „Mot altied denken Geertje-lief dat minsenhulp niks is, moar God is almachtig!”

„God is almachtig, moar gij bint 'n veinsoard!” krijt het radeloze kind terwijl ze zich aan den gloeienden klaauw ontruikt die haar op den schouder brandt. En — als de stormwind het *veinsard* al gillend herhaalt, dan buldert hij voort naar de kerkspits en ruikt er het roestige haantjen uit molmend gebint, en — 't ploft op het kerkhof.

En — snikkend van angst, en hijgend tegen den

persenden luchtstroom in, jilt het trillende meisje de lager liggende weilanden over om het volk te bereiken dat ze van verre ontwaarde.

Maar ginds in den vloed?

De man met de ééne hand heeft vruchteloos gekampt met de schuimende golven. Hij wist nog... hij zag nog... maar toen, toen zag hij niet meer, alleen de huilende storm en het bruischende water ze hebben hem nog van Geertjes angsten verteld toen — toen werd het nacht om hem heen. Nog eenmaal zag hij GODS HEMEL; een zucht en — vaarwel!

Maar Dorus? Aan 't kentelend bootjen heeft hij zich vastgeklemd. Mot niet losloaten jungske a'j beet hebt. Tieds genogt as 't oakjen umlêg zinkt. Verdekselde schoen' oan de vuut! Trampen, trampen duut ie, bak tegen bak. Foos riemspul, doar goan ze!... Wat ruurt doar veur zwarts...? Onmundige golf nou ziet ie hoast niks meer... Nou wêl: 't is 'n mins. 'n Mins! vort, vort en 't bootjen adie! De zaamgeknepen vingers spits hij ter zijde van 't lijf. Da's toch oarigheid — niks kienderachtig! Die golf wou boas wêzen, moar, Dorus is d'r ook nog. Dat zu'k dun spul regieren wil. Hê! da's 'n vervliemde'n 'n golf van geweld, nou weet ie van niks meer — d'r onder of boven... Goddank weer d'r boven, en ha! gunds ziet ie 't zwart nog. Wat worden die kleeren zwoar. Goddank de stroomgeet fel op die kribbe oan. Dorus, pak moar weer oajem, geen angstigheid heur... gunds, gunds glint nog 'n tipken van 't zwart. Vort, vort moar veuruut, met krachtige sloag!... nou kumt ie't op zied, en — doar het ie't gegrepen.

Ontzettend wordt nu de strijd van den jongen tegen het verwoede element. Met den zwaren last staat ook *hem* nu slechts ééne hand ten dienste. Zijn krachten ontzinken. Moed Dorus, moed! Hier bij de krib is de golfslag gebroken. Hijgend, hijgend — gansch buiten adem, worstelt en kampt hij. Een — twee — drie slagen: God, goede God! gered op de kribbe! (Wordt vervolgd.)

DE SPROOKJES VAN MOEDER DE GANS.

(Vervolg van blaiz. 52.)

Gustave Doré heeft zeker bij het illustreren van Perrault's vertellingen in de allereerste plaats het oog gehad op de *ouders*: „Il s'est dit — zooals Stahl zelf zegt — que les pères et les mamans ne seraient pas fâchés de revoir et de relire, dans une forme enfin saisissante et digne d'eux, les contes aimés de leur enfance.” Had hij een kinderwerk willen geven, hij zou er dan, geloof ik, uit hebben moeten laten en de prenten, waar de wolf gereed is grootmoeder en Roodkapje op te happen, en die, waar de Wildeman, met zijn groot mes in de hand, de jongens onder het ledekant uithaalt, en waar hij op het punt staat zijn dochttertjes de keel af te snijden; misschien ook de prent, waar die andere Wildeman de gelaarsde Kat bij zich ontvangt, gezeten aan een gedekte tafel, waarop onder de gerechten ook een schotel met kindertjes prijkt. Die voorstellingen achten wij althans voor onze kinderen minder geschikt.

Voert men aan, dat de kinderen juist belang stellen in het verschrikkelijke, dan levert men daardoor te gelijk de kritiek. Wil men, om dien *hang* der kinderen naar het verschrikkelijke te bevredigen, hun den Blaauwbaard en Klein Duimpje, met

de vermoorde vrouwen en vermoorde kinderen, geven, dan zal men ook aan die zelfde jongens en meisjes, wanneer ze ouder zijn geworden en op de grenzen staan der jeugd, die prikkelende romans moeten overlaten, waarin zij dan het meeste genot zullen vinden. Maar, even als men de kinderen bang zal hebben gemaakt door de Wildemannen, zal men der jeugd de reinheid ontnemen door de *Juifs Errants*. Die lust der kinderen naar het verschrikkelijke kan op beter wijs worden geleid, door hun daden van moed en volharding te verhalen.

Evenwel, door deze beschouwingen kan de prachtuitgaaf van de *Contes de Perrault* niet in waarde verliezen, indien men ze aanmerkt, gelijk ze, geloof ik, ook met het oog op den prijs, aangemerkt moet worden als voor het tegenwoordig volwassen geslacht bestemd. Wij allen zijn nog met Moeder de Gans groot geworden; wij, Nederlanders, hebben die sprookjes met van Alphen's versjes in het hoofd; maar, evenmin als wij, vooral na de geduchte bres, door onzen te jong gestorven, modernen de Génestet in den van Alphen geschoten, al de kindergedichtjes van Hieronymus aan onze kinderen zullen laten van buiten leeren — evenmin zullen wij, geloof ik, al

HET BLINKENDE HAONJEN.

(Vervolg van blad. 54.)

's Anderendoags 's mergens zingen de veugelijes, alschoon dat heel veul d'r nestjes kwiet zin, krek as of d'r niks gebeurd is. Das oarig van de veugelijes!

In Harmens witte huuske zingen geen veugelijes, moar 't is 'r tóch oarig. 't Is 'r stillekes, heel stillekes, went Harmen leit en sloapt ien de bedstee. De docter het gezeid dat alle gevaor veurbij is. Dorus steet bij de toafel; zien heldere oog' stoan wel wat fletser, moar ze kunnen toch kieken noar 't oarig pestuurke dat gunds bij den heerd oan 't kooiken van lijnpappen is.

En as ie no'g kiekt dan ruurt zich de mins ien de bedstee en fluustert heel zacht: „Giesels kom asteblieft hier?”

KOM ASTEBLIEFT HIER! doar hei't al. Da's 'n andere prèdekoatie as van twee doag gelêjen: Wi'

asteblieft weggoan. Zacht: „Hier Langhuijzen, hier bin'k; zeg, vuul j'oe wat bêter?”

„'n Boel bêter, 'n heele boel bêter!” is Harmens bescheid, ofschoon het hem duidelik is aan te zien dat hij het leven wel zwaar heeft gehaald; en, weder fluustert hij mat: „Giesels gêf mien oe hand?” En Dorus' hand rust in die van Harmen *Stomp*. Da's wonderlik: Harmen zeit niks en Dorus kan ook niks zeggen; 't is krek as of die zachte handdruk van Harmen hum de troan' noar de ooglee parssen. 't Is wonderlik: Geertje steet ook bij de bedstee, moar Geertje zeit ook niks, en Harmen het ook de troan, ien de oogen. As ie giester oavend in 't woater zóó flets en wêk um 't hart was gewêst as nou, dan zou ie met Harmen veur de snoek' zin gekommen.... „Wat blief....?”



t' Oavond is 't brulloft in Harmens achterhuus.

Weer heurt ie gefluuster: „Dank, dank oe Giesels!” Die weerlichtse troan’!

En Geertje den heelen nacht is ze angstig en hulpzaam gewêst, moar nou, nou voader zoo sprêkt nou snikt ze van blijdschap, en weer, en nog ens: „Dank, dank oe Giesels!”

Nee, da's noarigheid! denkt Dorus. Ien elk geval is't rogge um weit gewêst. Den Harmen met d'êene hand hêt hum willen redden, nou het hij 't Harmen gedoan. Schijnbaar luchtig zegt hij nu luid: „A'j danken wilt Harmen dan mo'j deur de bedstee-planken noar Boven toe zien, moar zóóveul is zeker as DENBOVEN 't medalje veur drenkelings gift, dan is 't veur Harmen en Dorus kan toezien.” Verdrêjd! wat drukt ie de hand. Die dekselse troan’!

't Is doar oarig ien 't kâmerke.

De minsen d'r buuten die geen schoai oan eigen huus of dak kregen, ze hebben 'n boel te proaten. Ze kunnen 't over 't geval met den

kastlooper niet ens worden. Bolmans van 't veer het gezeid, dat 't met den Harmen al 's mergens niet rigtig gewêst was. Hie had van 'n mes gesproken, heel oakelik van 'n mes op zak, en — kos't niet weten: zich eiges willen verdoen! 't Was altied 'n mins buuten God gewêst. Hie, Bolmans, is nog noar 't veer geloopt um te helpen as't wêzen kos. Toen Dorus goeng, toen had ie hum nog gezeid, dat God verzuken zundig was — dat kos Geertje getuugen; tegen heur het ie dat ook gezeid; moar, zooveul is zeker, heeft hij er bijgevoegd: as ikke lid van de Road was dan zou'k 'n gebooi geven um bij sturmweer niet over te hoalen.

Den Bolmans wiest toch altied meer as 'n ander, zoo'n gebooi zou goed wêzen. Joa, lid mot ie worden. Kiek, en meêliedend is ie ook: doar geet ie noar 't witte huusken um eiges te vroagen: hoe 't met den kastlooper geet. Niks grutsig!

(Dit Verhaal en slot op blad. 60.)

HET BLINKENDE HOANJEN.

(Vervolg en slot van bladz. 57.)

En de veerbaas vervolgt zijn weg naar 't aangedeude erf, en — als de karkmeister veurbij 'et karkhof geet woar 't weerhoanje in de brandnôtels en de diestels leit, dan proat ie bij zich eiges: „'t Mot gaauw gereperierd worden.”

Nu treedt hij het huisje binnen, maar er zijn er toch die weten dat het haantjen in 't molmig gebint verroest en vergold was. 't Vuur onder de smêjige lijnpap 't knettert hum tegen: Doe



Met die vremde lillikke mins oan zien linkerkant

veinsoard! Geertjes oogen zoo helder en kloar, ze blinken: Doe veinsoard! en alles, alles wat ien 't kämerken is schraauwt roazend: Doe veinsoard! Bolmans wunscht alles ten beste, en keert noar zien arf toe.

Omstreeks zes maanden zijn er verlopen.

't Is helder vriezend weerke, en 't gelui van de karksklôkskes zeit oe dat 't zundag mergen is.

Gunds bij 't roodsteen huus oan den diek mowwe wêzen. 't Is de derps-komenij, woar 't jungske die de koei huujde zien sukkere ballen hoalt. Pieters die er dartig joar boas was gewêst, is veur twee moand' gesturven en sinds dien tied is 't winkelhuus propertyes opgeknappt

't Zal acht uur half negen zin gewêst, toen 'n kerreke dat van de Woalkant kwiem veur 't huus het stilgehouden. Dorus Giesels het oan 'n oud-achtig lillik mins met kromme been' de hand gegeven; het hum uut 't kerreke geholpen en: Dag voader, gezeid. — In zien wêzen leek Dorus onmundig veul op dien mins. — Toen het ie gegoeched met 'n jong en twee derns die ook nog ien 't kerreke hadden gezeuten en voorders zin ze soam, krek as heur voader, met Dorus veuruut, noar binnen gegoan.

In de groote kamer van het winkelhuus zit Harmen Langhuijzen bij de potkagchel. 't Lijkt wel of Harmen sedert wij hem voor de eerste maal

zagen een paar jaren ouder is geworden, maar toch er is meer kleur op zijn wangen.

Daar wordt de kamerdeur geopend.

Een ander mag het ontgaan, doch wij bemerken het wel hoe een doodelijk wit Harmens blos voor een wijle vervangt.

O, zie hem! Met den regterstomp achter zijn rug verscholen, treedt hij den binnenkomende haastig te gemoet en reikt hem de hand — de hand waarmee hij zich behelpen leerde; en dan op minzamen toon: „Gijs Giesels hoe geet 'et?”

„Goed, Harmen; en gij...?” is het weerwoord.

„'t Is lange joaren gelêjen Giesels, da'k ou niet gezien heb,” zegt Harmen: „Goa zitten..... en dat onze kienders...” hier stokt hij.

„Joa krek, onze kienders,” herhaalt de vreemde, ziet naar den grond, — weet met zien handen geen road en sleet z'op den rug.

En — niet een is er in huus die begriep dat zo'n eerste ontmoeting van twee gevoaders niks alledoags is. Die 't niet begriepen die hebben d'r niet mee van noode, Harmen zeit nóg ens: „Giesels goa zitten.”

En bij de toafel ist 'n gegoechel van veul niet genogt. Kan 't wel anders: Dorus' bruur en zusters ze kommen brulloft houwen en Geertje kennen ze al, went z'is 'n dag met Dorus bij heur oan de Woalkant in voaders huus gewêst. — Wa'n mooi merrenos bluumpke het Geertje um 't oarig pestuurke — zoo as Dorus dat nuunt — en wa'n bezonder groacelik mutske het Geertje op 't heufd; en wat is 't hier alles mooi opgetuugd met dat vlagdoek, en 't zulver- en goud- en rood pampier tusschen die dennekteskes. Heere mins en wa'n breudjes! en krien- tebreudjes! en wa'n mooie bruugoins-piep, heelegoar met rood-gruune lintjes d'r um! — „En is dát alêvel oe voader, Geertje...? Dag boas Langhuijzen, we kumt de boel hier is opscheppen heur.”

„Dat zal me plezier wêzen,” zegt Harmen: „Mot nou moar toetasten.” — 'n Klein bietje loater zacht tot Dorus' vader: „'k Het veul oan oe jong te danken Giesels; 't is 'n wondere jong, moar 'n bovenste beste.”

Gijs Giesels het wark met zien breudje — te danken! „Joa krek, krek dat is ie.”

Gunds bij de toafel geet 'n gelach op. Geertje kriegt 'n kleur as 'n meikars. Hendrik — Dorus' bruur het geploagd: „Geertje zeg, wóar bi'j met de karspit gebleven?”

't Et en drinkt en lacht ien de koaner. De voaders proaten niet veul, moar ze kunnen nog is efkes rooken; de kark is heel digtebij.

Moar zie — buuten op den diek doar lopen ze al: de mansluu met de hand' ien de zak' en de vrouwlui met de stoof onder d'r zwarte mantels uut. De neije winkelier mag met zien Geertje niet te loat kommen. Allo, véuruut dan!

En bij de karkdeur onder de lindes, doar stoan de mansluu — noar gewoonte — nog te rooken en te proaten totdat meester oan 't kloktouw geet trekken. Ze meinen dat den Dorus 't moar oarig met Geertje getroffen het. Ze hebben allemaal wel altied gedocht dat den Harmen van klientum onder ien de loai van de kast had zitten; veur Geertje en Dorus het ie 't winkelhuus kunnen koopen, en stillekes geet ie bij heur ienwonen — Dat zoo'n oarige dern in zoo'n lillikke jong genie kos kriegen! moar, zóo veul

is zeker: 't is 'n kloeke rejsale jong, en zooveel is óók zeker: heur voader het ie 't lêven gered. — 'u Mins mot deur bepruiving moar wies worden. Sedert kumt Harmen trouw ien de kark, en veul hebben 't gezien: dat 't Onze Voader en de Tien gebooi bij hum ten weerskant van 't kammenet, in mooije liest' oan den muur hangen.

't Wordt vol ien 't karkske, heel vol; zoo'n trouwerij is nog is wat anders as anders. In de karkmeistersbank blijft ééne ploats lêg. — Kunt Bolmans dan niet? — St. stil asteblijft. De veerman die ook lid van de rond is geworden alschoon dat Harmen geen briefkes bezurgde — de veerboas-karkmeister kan niet kommen: 't Bleike blonde Jenneke is sinds 'n heelen tied, arg arg bleik en moager geworden; proaten mot ze zoo wies as 'n mins van twintig joar. Ze zeggen dat 't wel niet lang meer zal duren. De veerboas mot den heelen tied oan d'r bedje zitten en somtieds as roadeloos wêzen. Da's vremd van zoo'n vroom mins; zoo'n mins most alêvel.... Stil, stil dan; mot ien de kark oan

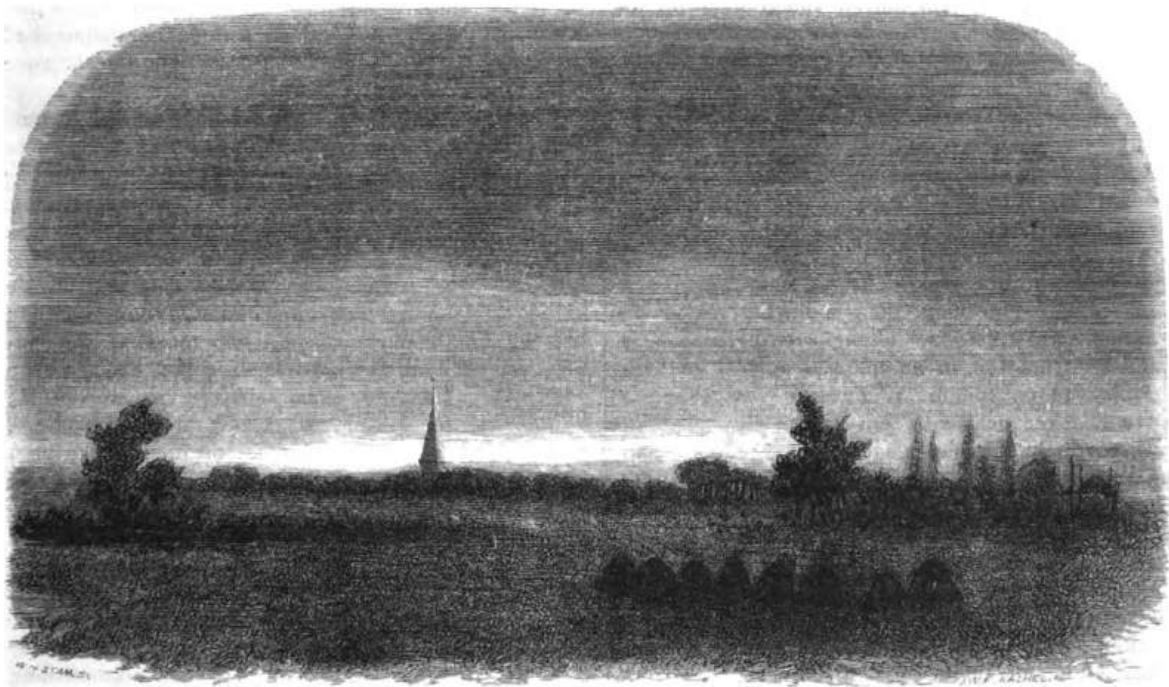
ou zelfs prakkezieren; heur ie dan niet dat de domenei prêkt: die de wil zal geweten en niet zal gedoan hebben zal met dubbele sloag gesloagen worden. Begriep van die *sloag*' nou krek wa'j wilt, moar sprêk van ou eiges en niet van 'n ander.

't Is ook woar, en den Bolmans is anders zoo'n bovenste mins! God zal 't wel weten.

Dat trouwen is toch moar 'n oogenblikse wark, Kemie dat ze allebei met troan' ien de oog' stoan. 't Zal toch 't regte wel wêzen ..? — Mins! a'j is vuulen kos hoe die hand' mekoar drukten!

En de veurmoalige kastlooper met die vremde lilikke mins oan zien *linkerkant*, kiek, ze zingen uut 't eigeste buukske met z'n beijen — 't buukske van moeder Geertje — en, ku'j 't begriepen, de erste die kort gelêje oan God noch zoaligheid docht, nou zingt ie met d'oog' duk noar Boven, en hard da'j 'em buuten wel heuren kunt, het dank en het loflied den Heere.

Hebben de minsen hum erst wel gekend...? God kende hum zeker.



Zie — — En lichtglans ien 't Oost!

Nou is't uut. 't Geet alles veur de jonggetrouwden zoo'n beetje opzied. D'r zint 'r ook veul die êfkes 't hoar onder de pet loaten kiekken. — 't Is oarig da'j nou zoo weet: dat 't man en vrouw is; heel *heel* oarig en 't meist veur Dorus en Geertje.

Alles ziet er buuten veur 't jonge poar, dan ook zoo glansachtig uut. Hoe kunnen ze meinen dat 't koud ien de locht is! Werm is 't van binnen, en, werm zal 't wel blieden.

't Oavend is't brulloft in Harmens achterhuus.

't Jongvolk het schik genogt ien d'r lêven. De been' kommen ook van de vloer. Knilles, du kerresier, bloast dat ie gedurig zoo rood as 'n kalkoenschen hoan wordt, en, as ie van Mulderkens Hanske bloast — waor j'ook al op walsen kunt — dan, dan drukt er den Dorus zien wiefken oan 't hart; dan kust ie hoar vlak op mollige snuutje; dan fluustren die twee nog zoo'n bietje op zich eiges; en jon: die karspit, verrechtig ze het hum bewoord en tegen de leinte dan zal z'em goan poten.

DIERENGEVECHTEN IN ENGELAND IN DE 17^e EEUW.

Dat er, behalve de hanengevechten en het boksen, vroeger ook nog een ander soort van gevecht in Engeland in zwang was, blijkt uit een gedicht van onzen Vondel. In zijn schoon dichtstuk op de *Verovering van Grol*, in 1627 in 't licht gegeven, komen, bij de beschrijving der mislukte pogingen, door graaf Hendrik van den Berg tot ontzet der vesting aangewend, de volgende regels voor:

Des legers hoorne woed gelijk de stier te Londen,
Die nu den aenval der op hem geschonnen honden
Op 't spits der hoornen vangt, en luchtigh opwaert licht,
Soo datse al janckende, door eygen lijfs gewicht,
In 't nederboffen, rugh en neek en beenen breecken.

Hieruit valt op te maken, dat het toen nog in Engeland de mode was, een stier door honden te laten bevechten.